

ŠOLSKO GLASILO

mLADA RAST

2011–2012

NAJMLAJŠI RADOVEDNEŽI NA ŠOLI – UČENCI 1. A RAZREDA

Pred nekaj časa, z občutki, kot bi bilo še včeraj, smo prestopili prag naše šole, nadebudni, ukaželjni prvošolčki. Vse nam je bilo novo, učiteljici, vzgojiteljice, šola.

Šola nam je postala drugi dom. Stkala so se nova prijateljstva, skupaj doživljamo veliko lepega in vsakovrstne izkušnje pustijo na nas določeno sled.

V mesecu oktobru nas je obiskal policist, gospod Trajbarič, s katerim smo šli na učni sprehod po mestu. Svoje znanje o pravilnem ravnanju v prometu smo še poglobili.

V mesecu decembru smo pripravili bralno delavnico, na kateri smo skupaj s starši brali različne zimske zgodbe in izdelali smreko iz belega papirja, jo okrasili z barvnim papirjem in jo obesili na vrstico. S ponosom smo staršem pokazali, kako ustvarjalne so naše roke.

Ker pri nas glasbe nikoli ne zmanjka, smo staršem zapeli veliko pesmic, ki smo se jih naučili. Poželi smo velik aplavz.

Zelo radi imamo pravljice. Učiteljici nas popeljeta v pravljичni svet junakov, kjer se vedno dogaja kaj zanimivega, novega. Igramo se z lutkami in izražamo svoja čustva, svoje misli, poslušamo in pripovedujemo, s sliko in besedo ustvarjamo.

Drugi teden po zimskih počitnicah smo prvošolci izvedli zanimiv dan na temo zdrava prehrana – sadni, zelenjavni in mlečni namazi.

Meseca aprila so študentke medicinske fakultete Maribor predstavile otrokom delo zdravnika na prijazen način, in sicer tako da so zbolele njihove igrače, ki so jih nato skupaj pozdravili. Otrokom se tako ni bilo treba bati, da bi bili sami pregledani in so lahko sproščeno sodelovali pri igri.

Glavno vodilo projekta je, da se otroke aktivno vključi v sam pregled bolne igrače. Vse so lahko vprašali, vsega so se lahko dotaknili, poskusili kako deluje stetoskop, merilec tlaka, kakšni so osnovni pripomočki, ki jih pri delu uporablja zdravnik.

Izvedli smo športni dan ZLATI SONČEK in se preizkusili v športnih spretnostih s kolesi, z rolerji, s skiroji, na želvica, hoduljah in z žogo.

V sredo, 6. 6. 2012, smo se odpravili na zaključni izlet na Kapelo. Z avtobusom smo se peljali do Radencev, od tam pa peš do Kapele, kjer nas je očaral čudovit panoramski ogled Pomurja. Po opravljeni malici smo se z avtobusom odpeljali nazaj do Radencev. Ogledali smo si park in zdraviliški kompleks. Po ogledu smo se posladkali s sladoledom.

Skrbimo tudi za naše zdravje. Zelo veseli smo obiska medicinske sestre Zdenke, ki pregleda naše zobe in nam pravilno svetuje o negi zob.

Udeleževali smo se vseh eko akcij, ki so potekale na šoli in s tem očistili kanček našega planeta Zemlje.

Čas v šoli zelo hitro mineva in približuje se konec šolskega leta. Odhajamo na zaslužene počitnice in spet se bomo oglasili naslednje šolsko leto.

Učenci 1. a, učiteljici Nataša in Melita

UTRINKI Z IZLETA

NA IZLET NA KAPELO SMO SE PELJALI Z AVTOBUSOM. VIDELI SMO CERKEV SVETE MAGDALENE. OGLEDALI SMO SI RADENSKI VRELEC. NA POTI PO PARKU SMO OPAZOVALI VEVERICO IN POJEDLI MALICO.

ALJA, 1. A

KO SMO SEDLI NA AVTOBUS, SMO SE ODPELJALI NA KAPELO. PO OGLEDU KAPELE SMO ŠLI V RADENCE. TAM SMO SI OGLEDALI SLATINSKI VRELEC. NATO SMO ŠLI NA SLADOLED IN SE ODPELJALI NAZAJ V ŠOLO.

BLAŽ, 1. A

NA IZLET SMO SE PELJALI Z AVTOBUSOM. PELJALI SMO SE NA KAPELO. HODILI SMO PO STRMEM POVRŠJU. VIDELI SMO RADENSKI VRELEC IN CERKVICO. POTEM SMO SE ODPRAVILI V ŠOLO.

PIA, 1. A

NA IZLET SMO SE PELJALI Z AVTOBUSOM. BILI SMO NA KAPELI. VIDELI SMO HRIBOVJE IN CERKVICO. USTAVILI SMO SE NA SLADOLEDU.

ŽIVA, 1. A

UTRINKI ...

VESELA SEM, KER SEM V RAZREDU S PRIJATELJICO IZ VRTCA.

NEŽA, 1. A

SPOMNIM SE PRIPETLJAJA, KO SEM SI POMOTOMA V JUHO DALA SOLATO.

LINA, 1. A

NAJLEPŠE MI JE, DA SE VELIKO UČIMO, IGRAMO IN TELOVADIMO.

NIKOLA, 1. A

UČENCI 1. B SE PREDSTAVIMO

Kdo smo? Smo živahna, vedoželjna razredna skupnost 24 učencev, ki smo se lepo navadili na šolsko delo in našo učilnico. Čeprav nam je včasih premajhna, je vedno okrašena z našimi risbicami in drugimi izdelki.

V mesecu decembru smo medse povabili naše starše, ki so skupaj z nami preživeli prijetno bralno ustvarjalno delavnico, kjer smo skupaj s starši brali zgodbe o zimi in si prislužili prvi »pečatek« v bralnem piskerčku Mojce Pokrajculje. Ob tej priložnosti smo starše popeljali v knjižnico,

ki jo pridno obiskujemo.

Februarja se je na kratkem obisku ustavil tudi vesoljček KAJ in skupaj z nami obiskal e-učilnico, računal, risal in ob koncu še zaplesal.(slika)

Naša šola pa je tudi EKO šola, zato se pridno udeležujemo vseh zbiralnih akcij zbiranja plastenek, tonerjev, baterij in starega papirja. Ni nam sicer uspelo postati EKO razred, smo si pa zato izdelali EKO koš za zbiranje zamaškov, ki bo stal na našem hodniku.

V mesecu maju pa smo medse povabili babice, dedke in starše in skupaj smo preizkušali svojo vzdržljivost na eko pohodu.

Svoje spretnosti pa smo pokazali tudi pri opravljanju nalog za športno kolajno ZLATI SONČEK.(slika)

V razredu si med seboj tudi pomagamo, zato smo sklenili pomagati tudi drugim pomoči potrebnim in smo se priključili akcijama Podarimo zvezek in Podajte nam roko (NIVEA). Šolsko leto pa se hitro bliža koncu. Veselimo se bližajočih počitnic, prav tako pa nestrpno pričakujemo izzive novega šolskega leta, ko bomo postali drugošolci.

Učiteljici Marijana Štubel in Alja Lipar

VAJE ZA NASTOP

VČERAJ SEM BILA V GLEDALIŠČU
PARK, TAM SEM VADILA ZA NASTO
ZAMENJOJ JE BILA TUDI MOJA
SOŠOLKA LINA, IMELA SEM SE ZEL
LEPO. NASTOPALI BOMO V PREDSTAVI
CIRKUS, JAZ IN LINA BOVA PREOBLE
ČENI V KLOVNE.

LARA PUČKO 1.B

OBISK V VRTCU

VČERAJ SMO BILI V VRTCU.
VIDELI SMO ŽIVALI. TO SO GOLDO
GOLOBI IN ZAJCI. ZELO MI JE
BIL VŠEČ BELI ZAJEC Z RDE-
ČIMI OČMI. ŠLI SMO SI OGLEDAT

KOMPOSTNIK VRT IN ČUTNO POT
BILO MI VEČ LEPO. APRIL 1.B

TAI PAPIČ 1.B

Z GIBALNO MAVRICO V SVET
PRIŠLI SMO V VRTEC PUŠČA. VIDELI
SMO RAZLIČNE POLIGONE. PRVA NALOGA
JE BILA SKAKANJE V VREČAH. NASLEDNJA
NALOGA JE BILA POBIRANJE ŽOGIC V
VREČE. POTEM SMO ŠLI OBEŠAT PERILO
IN GABI POBIRATI. NATO SMO V SAMOKOLNICAH
VOZILI KOCKE IN JIH POSTAVLJALI V
STOLPEC. ZADNJA NALOGA MI JE BILA
NAJBOLJ VŠEČ ZATO, KER SMO
MORALI NOSITI ŽOGICE NA ŽLICAH.
BILO JE ZELO LEPO.

LANA ŠŠKEDEL 1B 1B

NA IZLETU

S ŠOLO SMO ŠLI NA IZLET. KO SMI
PRIŠLI NA KAPELO SMO IZTOPILI IZ
AVTOBUSA IN V VRSTI ODŠLI K STISKAL
NICI ZA VINO. NATO SMO SE VSEDLI
ZA MIZE IN POJEDLI SVOJO MALICO.
KO SMO POJEDLI SMO ŠLI K CERKV
IN SE ODPOČILI. NA KONCU SMO ŠLI
V SLAŠČIČARNO NA SLADOLED. IMELA
SEM SE ZELO LEPO.

LANA ŠKEDELJ 1.B

ŠPORTNI DAN ZLATI SONČEK

POČUTILA SEM SE ZELO LEPO.
NAJBOLJ MI JE BILO VŠEČ KO MI JE
UČITELJICA BARBARA POMAGALA VOZITI
KOLO, IN KO SMO ODBIJALI ŽOGO, IN KO
SMO SE PELJALI S SKIROJEM. IN HODILI
ŽELVAMI IN HODULJAMI.

IVANA ADAMOVIČ 1.B

ŠPORTNI DAN ZLATI SONČEK

PREDVČERAŠJIM JEBIL ZLATI SONČEK.

NAZPRSEM SE NAJPREJ VOZIL S SKIROJEM

IN KOLĚSEM. IN POTE M SEM ŠEL

METAT ŽOGO V STENO IN NA KOŠ.

POTE M SEM ŠEL HODIT S HODULJAMI

IN Z ŽELVO. IMEL SEM SE ZELO

LEPO. JAKOB NEJC 1.B

UČENCI 1. C – PRVIČ V ŠOLI

BIL JE PRVI ŠOLSKI DAN,
JAZ PA ČISTO RAZIGRAN.
MALO STRAHU, NEPRIJETNIH OBČUTKOV
IZGINILO JE ČEZ NEKAJ TRENUTKOV,
SAJ KDOR HODI V 1. C ,TA JUNAK JE, TO SE VE.

IN TAKO SE JE ZAČELO – KAKŠNA SOLZICA PO
LIČKIH, NASMEH DO UŠES, VZNEMIRJENJE, RADOVEDNA VPRAŠANJA, VESELJE,
RAZOČARANJE, NAVDUŠENJE – VSI TI MEŠANI OBČUTKI PRVIH DNI SO SE NADALJEVALI VSE
ŠOLSKO LETO, A KMALU SMO SPOZNALI, DA ŠOLA LE NI TAK BAVBAV. ZAČUDA SMO
UGOTOVILI, DA SE V ŠOLI TUDI IGRAMO, A UČITELJICA BARBARA MEGLIČ IN VZGOJITELJICA
MARJETA LAPOŠI BUDNO PAZITA, DA IGRA NE BI TRAJALA PREDOLGO. LEPO JE, DA IMAMO
POPOLDAN PODALJŠANO BIVANJE, V KATEREM OB POMOČI VZGOJITELJICE TATJANE

PETROVIČ HITRO NAREDIMO NALOGO, NATO PA
SLEDIJO SPROSTITIVE Z BREZSKRBNIMI IGRAMI IN USTVARJALNIMI DELAVNICAMI.
PA VENDAR SE V 1. C RADI TUDI UČIMO. SMO ZELO RADOVEDNI IN SE RADI POGOVARJAMO,
ŠE POSEBEJ O ODRASLIH TEMAH. DNEVNO UČITELJICI RAZVESELIMO S KAKŠNIM
POMEMBNIM VPRAŠANJEM. TAKRAT NAS NIHČE NE SME MOTITI. A RAVNO TAKRAT JE
POTRKALO. UČITELJICA JE MALCE JEZNO POGLEDALA, A SLEDILO JE VELIKO
PRESENEČENJE – NA PRAGU UČILNICE SMO ZAGLEDALI VELIK MODER KOVČEK, NA NJEM PA
NASLOV NAŠE ŠOLE IN NAŠEGA RAZREDA. KOVČEK SMO PRIPELJALI V RAZRED IN GA
PREVIDNO ODPRLI. KAKO SMO BILI PRESENEČENI, KO SMO V NJEM ZAGLEDALI SPEČEGA
VESOLJČKA KAJA! NI IN NI SE PREBUDIL, ZATO SMO MU ZA DOBRODOŠLICO ZAPELI NEKAJ
PESMI IN NAVIHANČKA PREBUDILI IZ TRDNEGA SPANCA. PREDSTAVIL NAM JE SVOJE
VESOLJSKO ŽIVLJENJE NA MATEMATIČNEM PLANETU, NATO PA SMO SE MU PREDSTAVILI ŠE
SAMI.

PRI NAS JE OSTAL KAR CEL TEDEN. UČIL
NAS JE MATEMATIKE, MI PA NJEGA PISATI
IN BRATI. RAZKAZALI SMO MU UČILNICO IN
GA NATO Z VESELJEM POPELJALI NA
ZASNEŽENA IGRIŠČA OB ŠOLI, KJER SMO
SE SKUPAJ IGRALI IN SE SANKALI. KAKO JE
DRVEL PO HRIBU!

BILI SMO PRIJAZNI IN SMO MALICO KLJUB TEMU PONUDILI TUDI NJIMA.

ŠOLSKO LETO JE PRI KONCU, POSTALI SMO PRAVI UČENJAKI IN USVOJILI VELIKO ZNANJA. TO SMO DOKAZALI NA TEKMOVANJIH IZ MATEMATIKE, CICI-VESELE ŠOLE IN ZLATEGA SONČKA TER OB RAZNIH OCENJEVANJIH. DA SE MED OCENJEVANJEM NE BI MOTILI, SMO SE VSAKIČ SKRILI V HIŠICE IN SE NA MOČ IZKAZALI.

VSE SE ENKRAT KONČA – POUK JE ZA LETOS PRI KONCU, ZAKLJUČILI PA SMO GA S ČUDOVITIM IZLETOM V RADENCE IN NA KAPELO.

KMALU BODO POČITNICE. TUDI VAM ŽELIMO VESELE IN ZABAVE POLNE POČITNICE.

DRUŽINA 1.C RAZREDA

ZOBNA MIŠKA

ZOBNA MIŠKA JE DOMA V HIŠKI Z ENO STOPNIČKO. NA BALKONČKU IMA ROŽICE IN MAJHNO DREVO. KO SE JE MIŠKA DRUGO JUTRO ZBUDILA, JE ŠLA PO ŠTIRI ZOBKE. KAJ POČNE Z ZOBKI? DELA SI OGRVICE IN ZAPESTNICE. MIŠKI JE IME EVA.

ZARA BERTALANIČ, 1. C

NEKOČ JE ŽIVELA MIŠKA PO IMENU ZOBNA MIŠKA. BILA JE ZELO PRIJAZNA. ŽIVELA JE V PRAVLJIČNI DEŽELI. TAM, V TISTI DEŽELI, JE BILO POLNO ZOBKOV. ENI SO BILI ČRNI, ENI PA BELI. ENKRAT JE BILA V NEKI HIŠI DORATEJA. IZPADLO JI JE ŽE ŠEST ZOB. EDEN ZOB EK SE JI JE MAJAL. »MAMA! ZOB MI JE PADEL VEN.« MAMA SE JE ZASMEJALA. ZVEČER JE DORATEJA ZOB DALA POD BLAZINO. NASLEDNJI DAN NI BILO VEČ ZOBKA. DORATEJA JE DOBILA DENAR. BILA JE ZELO SREČNA.

EVA VUČKO, 1. C

MEDO V BOLNIŠNICI

MOJ MEDVED JE BIL BOLAN. BOLELO GA JE UHO. POTEM MU JE ZAČEL SRČEK NAROBE BITI. PRI PRVI ZDRAVNICI SVA UGOTOVILI, DA GA JE BOLELO UHO, PRI DRUGI ZDRAVNICI PA SVA UGOTOVILI, DA MU JE ZAČELO SRCE NAROBE BITI. ŠLA SVA K TRETJI ZDRAVNICI. TA JE Povedala, da ga je bolelo grlo. Zdravnica mi je rekla, da potrebuje čaj z medom in počitek. Tako sva šla domov.

EVA VUČKO, 1. C

ZOBNA MIŠKA

NEKOČ JE ŽIVELA ZOBNA MIŠKA. DEKLICI JE VZELA EN MLEČNI ZOB IN JI NASTAVILA DENAR. DRUGO JUTRO DEKLICA POGLEDA POD BLAZINICO. SAMA SEBI JE REKLA, DA GRE POISKAT ZOBNO MIŠKO. IN RES JE PRAVLJIČNO HIŠKO NAŠLA. V NJEJ JE BILA ZOBNA, KI JE IZ ZOB PRAVKAR DELALA VERIŽICO. KO JE DEKLICA ZAGLEDALA OKOLI SEBE PRAVLJIČNO DEŽELO IZ SAMIH SLADKARIJ, JE BILA SREČNA.

BARBARA CELEC, 1. C

V ŠOLI

LEPO MI JE BILO, KO SMO ŠLI Z BABICAMI IN DEDKI NA SPREHOD. VŠEČ MI JE BILO, KO SMO ŠLI KUHAŦ IN KO SEM ZLOŽIL STOLP IZ DOMIN.

MAX LUKA FARTELJ, 1. C

DEJAVNOSTI V 2. A RAZREDU

IZLET

Danes sem moral hitro vstati, ker smo imeli izlet. Peljali smo se na Bukovniško jezero. Videli smo izvir vode. To je bil Vidov izvir. Če spiješ to vodo, boš bolj zdrav. Če si z vodo umiješ oči, bolje vidiš. Videli smo tudi Vidovo kapelo. Potem smo se odpeljali v Filovce. Videli smo, kako je lončar naredil skledo. Pokazal nam je peč, kjer žgejo črno posodo. Videli smo tudi kmečko hišo z malimi okni iz blata in slame. Takšno ima moj dedi. Ker smo bili pridni, smo na koncu šli na sladoled. Na izletu mi je bilo lepo.

Matej Pascal Kovačec, 2. A

POHOD S STARIMI STARŠI

Pohod smo imeli skozi Polano. Družila sem se z Živo. Z menoj sta šli moji babici. Dedek pa je šel na kavo. Šli smo skozi Černelavce. Pohod je trajal cele štiri ure. Ko smo prišli na pol poti, sem bila že utrujena. Babici sta prinesli bonbone in pijačo. Z Živo sva pojedli mnogo bonbonov. Po izletu sem šla takoj domov.

Taja Hraščanec, 2. A

Z GIBALNO MAVRICO V SVET

Najprej smo se zbrali pred šolo. Potem smo šli v vrsti dva po dva do Pušče. Tam smo se igrali različne igre: metanje obročev na tulce, kotaljenje žoge, žoge in vreče, igra z vodo in igra z žogo. Nato smo pili sok in jedli jabolka. Na koncu smo šli nazaj v šolo.

Enej Meglič, 2. A

V MUZEJU

Bil je lep sončen dan. Iz šole smo se odpravili v muzej. Ogledali smo si različne stare predmete. Videli smo staro s slamo krito hišo, ki so jo imeli pred davnimi časi. Videli smo stare lonce, ki so jih našli pod zemljo. Ogledali smo si še film, kako so izkopavali stare predmete.

Nika Novak, 2. A

OBISK V SIKALU ZOO

Živio. Sem Živa Elly. Predstavila vam bom živalski vrt Sikalu Zoo, ki sem ga obiskala skupaj z mojimi sošolci. Tam imajo veliko vrst živali. To so: kameli, konji, lama, osli, poniji, nanduiji, kenguruiji, afriški ježevci, srne, rakuni, patagonske mare, nosati medvedi, prerijski psi, morski prašički, zeleni legvani, mini koze, ovce, pujsi, burske koze, psi maltežani, pavi, pegatke, purani, golobi, vodna perutnina in kopenske želve. Meni so bili zanimivi afriški ježevci. Izvirajo iz Afrike. Spadajo med glodalce in znajo zelo dobro plavati. Jedo zelenjavo in sadje. Imajo črno belo dlako. Dlake so spremenjene v bodice, ki so dolge, trde in ostre. Imajo dobro meso, zato so zelo ogroženi.

Živa Elly Horvat, 2. A

PESMICA O ŠAHU

Naj bo noč ali dan,
jaz nikoli nisem sam.
32 figuric vedno
z mano se igra.

Dva kralja, dve kraljici
se spopadeta,
a rošada bo rešila
pred matom le enega.

Leonard Kobal, 2. A

NOGOMET

11 junakov se po igrišču podi,
dajmo, zabijmo še gol, en'ga dva, tri.
Navijači kričijo
in policisti norijo.

Komentator nori,
se rezultata 6:0 veseli.
Sliši se sodnikov žvižg.
To je končni pisk.

Enej Meglič, 2. A

ŠOLSKI UTRINKI (2. A)

Najboljše mi je bilo, ko smo se začeli učiti pisane črke. Lepo mi je bilo pisati črko m. M je začetnica mojega imena.

Maruša Dervarič

Najlepše mi je, ker smo spoznali male pisane črke in števila do 100. Vesela sem bila tudi učenja novih pesmic.

Ajša Kolarič

Eden lepših šolskih dnevov v letošnjem letu mi je bil, ko smo se med odmorom igrali Minuto do zmage. Najljubši igri sta nam bili z dominami: podiranje domin in sestavljanje hišic. Sošolec Matej je štopal eno minuto. V tem času smo morali narediti nalogo z dominami. Pri igri smo se vselej zabavali.

Enej Meglič

Najbolj mi je ostalo v spominu, ko smo delali iz snega iglu.
Enkrat smo se igrali igro. Pri tem sem dobro odigrala svojo vlogo in bila od učiteljice pohvaljena.
Vesela sem bila, ko smo spoznali vse male pisane črke.
Lep dogodek je tudi bil, ko smo šli s starši na pohod.
V tem letu smo obiskali tudi Sikalu Zoo.

Živa Elly Horvat

Rad se učim in rad delam domače naloge. Rad spoznavam nove črke. Najraje računam do 100. S sošolci se razumem.

Domen Aster

Všeč mi je bilo na pohodu s starši. Hodili smo po kanalu. Videli smo psa in smo. Dobila sem žulj.

Hanah Šeruga

V tem letu mi je bilo všeč pri likovni vzgoji. V spominu so mi ostali športni dnevi.

Nika Zrim

V tem letu imam šolo zelo rad. Rad telovadim. Rad opazujem okolje, najraje pa imam malico.

David Ferko

V šoli se najraje učim matematiko. Rada imam tudi športno vzgojo. Zelo rada hodim v šolo. Pri pouku sedim z Žigecem.

Ela Škalič

Najlepši dnevi so mi bili takrat, ko smo se učili male pisane črke. Najboljše sem se počutil, ko smo pisali črki a in b.

Matej Pascal Kovačec

V 2. razredu sem se najraje učila slovenščino in matematiko. Rada sem ustvarjala izdelke iz različnih snovi (gline, papir, plastelin, ...). Vesela sem, ker sem se naučila pisati male pisane črke.

Ajda Novak

En petek smo bili poredni, zato nam je učiteljica dala domačo nalogo. Nekoč je sošolec pri kosilu premikal mizo in sem se zato polil s sokom. Všeč mi je bilo, ko me je presenetila mamica. Prej je prišla pome v šolo. Lepo mi je bilo, ko smo šli na pohod.

Nick Horvat

Danes smo se naučili pisati črko b. V 2. razredu se učimo pisati male pisane črke. Znamo že računati do 100.

Žiga Bunderla

Pri likovni vzgoji rada ustvarjam izdelke iz različnih snovi. V 2. razredu sem se naučila pisati male pisane črke. Zelo sem vesela. Rada imam spoznavanje okolja in slovenščino.

Nika Novak

To šolsko leto smo se naučili pisati črke. Poznamo vse tiskane črke in male pisane črke. Znamo računati do 100. Spoznala sem nove prijatelje. S krožkom smo nastopali v soboškem parku.

Neža Kuhar

Naučila sem se računati do 100. V 2. razredu mi je lepo, ker imamo prijazni učiteljci. Bilo mi je lepo, ko smo obiskali Sikalu Zoo. Lepo mi je v šoli, ker se učimo.

Iva Pavlič

Rad se spominjam dneva, ko smo bili na šolskem pohodu. Bilo je veselo in zanimivo.

Leonard Kobal

Najraje imam slovenščino in matematiko. Pri matematiki se učimo računati do 100, pri slovenščini pa male pisane črke.

Taja Hraščanec

Meni je šola v tem šolskem letu dala mnogo znanja in spodbude za naprej.

Jasmina Jančar

PISALI SMO ZGODBE

TINKA POMAGA

Nekoč je živela deklica. Ime ji je bilo Tinka. Bila je navihana in dobrega srca. Nekega dne je šla v gozd po jagode. Ko je hodila po gozdni poti, je zagledala zajčka, ki je bridko jokal. Vprašala ga je, kaj se mu je zgodilo. Zajček ji je povedal, da se je pri igri zbedel v trn. Nato ji je pokazal tačko, iz katere je tekla kri. Tinka je iz svoje košare vzela robček in z njim povila zajčkovo tačko. Zajček se ji je zahvalil. Tinka pa je odšla naprej. Kmalu zatem je zaslišala tarnanje. Bila je lisica. Na rep ji je padel kamen. Tinka je hitro in iz lisičjega repa potegnila kamen. Lisica je bila zelo vesela. Tinki se je zahvalila in odšla. Tinka je nadaljevala pot in zagledala ptičko, ki ni mogla leteti. Ptička ji je pojasnila, da ne zna leteti. Padla je iz gnezda. Pri padcu si je poškodovala krilo. Tinka ji je povila krilo in jo dala nazaj v gnezdo. Ptička se ji je zahvalila. Tinka je odšla naprej. Bližala se je potočku. Potoček je morala prečkati, če je hotela priti do jagod. Ko je stopila na tretji kamen, ji je spodrsnilo in padla je v potoček. Začela je kričati: »Na pomoč, na pomoč, na pomoč!« Zajček, lisica in ptička so jo slišali in takoj pritekli na pomoč. Ko so jo izvlekli iz potočka, se jim je Tinka zahvalila. Povabila jih je, če bi z njo nabirali jagode. Ko so nabrali dovolj jagod, so šli k Tinki domov. Tam so se igrali celo popoldne. Tinkina mama je spekla jagodno torto. Vsi skupaj so jo z veseljem pojedli.

Maruša Dervarič, 2. A

KUŽA REX

Nekoč je živel kuža Rex. Imel je dolgo dlako in dva starejša brata. Nekega dne je zagledal metulja in zbežal za njim. Metulj je imel rdeče pike. Lovil ga je in sploh ni ugotovil, da beži v mesto. Metulj je odletel visoko proti nebu in kuža Rex se je ustavil. Pogledal je levo in desno, a ni videl nič znanega. Ugotovil je, da se je izgubil. Kuža Rex je bil zelo prestrašen. Medtem ko je tekal naokrog, sta ga starejša brata hotela povabiti k igri. Vendar Rexa ni bilo nikjer. Nato sta ga šla iskat v mesto. Zagledala sta ga pred slaščičarno. Pripeljala sta ga domov.

Hanah Šeruga, 2. A

POTEPUŠKA MUCA

Nekoč je živela muca, ki ji je bilo ime Tačka. Ona je bila potepuška mačka. Rada je hodila po svetu in se skrivala pred dežjem. Iskala je hrano in vodo. Prišla je do hiše in zagledala miš. Zbežala je za njo. Ustavila jo je gospa z metlo. Spodila jo je iz hiše. Tekla je po cesti. Za njo je tekel pes. Ko je prišla do drevesa, je splezala nanj. Na drevesu je ujela ptiča. Skrila se je v živo mejo in jo tam pojedla. Ko je šla čez cesto, ji je avto povozil taca. Taca jo je zelo bolela. Šepala je do hrasta. Pod hrastom je zaspala. Zjutraj ni več čutila bolečin. Bila je dobre volje. Ko je šla po pločniku, je zagledala Jako. Jaka jo je božal. Tačka pa je predla.

Neža Kuhar, 2. A

DARILO ZA ROJSTNI DAN

Gašper je praznoval svoj 9. rojstni dan. Na zabavo je povabil svoje prijatelje in prijateljice. Darila, ki jih je dobil, so bila lepa. Vsakega se je zelo veselil. Prijateljica Maja mu je podarila majhnega psička, ki si ga je že dolgo želel imeti.

Nick Horvat, 2. A

ZAJČEK PUHEC

Zajček Puhec je imel sedem sestric in pet bratcev. Vsi bratci in sestrice so imeli ušeska dol, samo on jih je imel gor. Ker pa je bil Puhec drugačen od njih, je bil užaljen. Potem so bratci in sestrice videli, da je s Puhcem nekaj narobe. Povedal jim je, da je užaljen, ker je drugačen. Nato so se bratci in sestrice skrili za grm in ga presenetili z ušeskami gor.

Ajda Novak, 2. A

USTVARJANJE 2. B RAZREDA

1. MAJ

Danes 1. maja je zelo vroče. V Bodoncih so včeraj postavljali mlaj. Šla sem ga gledat. V Bodoncih smo tudi prespali. Na obisk sta prišla Katica in Nataša z Dolenjske. Šli smo se kviz, na sprehod in metali na koš. Z Natašo sva nabirali šmarnice. Bilo je zelo zabavno.

Ajda Mörec, 2. b

MOJA ZLATA RIBICA

Vedno, ko se zbudim, me v velikem akvariju pričaka moja ribica. Čeprav je majhna, je zelo živahna. Vedno priplava na površje. Jaz jo nahranim. Rada bi jo tudi pobožala, ampak potem bi se ustrašila. Mojo zlato ribico imam zelo rada.

Kaja Milak, 2. b

JAZ NOGOMETAŠ

Dvakrat na teden treniram nogomet. Treniram pri Čardi. Moj trener je Grega Andrejč. Sem nadomestni kapetan. Igram levo krilo. Trening imamo v torek in petek. Na Dinamu smo bili drugi. Smo zelo dobra ekipa.

Žan Črnko, 2. b

JAZ NOGOMETAŠ

Sem med boljšimi golmani. Včasih tudi igram. Imam golmanske treninge. Na tekmah dobim malo golov. Zelo smo dobri. Treniram za Čardo. Na šoli sem že dal veliko golov.

Luka Filip Ružič, 2. b

MOJA PRIJATELJICA

Imam veliko prijateljic. Sem zelo vesela, da jih imam. Moja najboljša prijateljica je Kaja. Skupaj se igrava, pogovarjava, si pomagava in še kaj. Zelo nama je lepo.

Zala Šutar, 2. b

JAZ NOGOMETAŠ

Na treningu se razgibljem. Naredimo nekaj vaj. Naš trener je Jožek, ki pove, kaj moramo narediti. Na tekmovanju smo dostikrat dobri in dostikrat tudi zmagamo.

Jaka Čurman, 2. b

STRAŠNI STRAHEC

V kleti je živel strahec, strah pa na podstrešju. Strah je imel velike oči in bil je velik. Strahec, ki je bil na podstrešju, je imel male oči in malo glavo.

Jaka Čurman, 2. b

STRAŠENJE NA PODSTREŠJU

Strahec živi na levi strani v omari, strah pa na desni v predalu. Eno noč sta se strah in strahec stepala. Strahec si je poškodoval nogo. Strah pa si je zlomil roko.

Renato Gabor, 2. b

MOJA UČITELJICA

Moji učiteljici je ime Tatjana. Prvič sem jo srečala na prvi šolski dan. Takrat je še nisem dobro poznala. Mene in moje sošolce je zelo lepo sprejela. Zelo veliko nas je naučila, tudi to, kako si je potrebno pomagati in ne nagajati. Je zelo prijazna. Zato z veseljem hodimo v šolo. Moja učiteljica je tudi prostovoljka, zato si tudi jaz želim postati prostovoljka in pomagati ljudem. Želim si, da bi bile vse učiteljice na svetu tako dobre in otroke veliko naučile kot moja učiteljica.

Trine Celec, 2. b

MOJA UČITELJICA

Srečo imam, da imam tako prijazno učiteljico. S pomočjo nje se lahko ogromno naučim. Ime ji je Tatjana, ima rdeče lase in je velika. Če kaj ne vem, mi z veseljem pomaga. Ko pa nismo pridni, nas malo okrega. Vedno pripravi kaj novega in se imamo lepo. Upam, da nas bo v tretjem razredu prav tako učila prijazna učiteljica.

Kaja Milak, 2. b

MOJA UČITELJICA

Moji učiteljici je ime Tatjana. Zelo je prijazna. Ko jo potrebujemo, nas pride na pomoč. Zelo se zabavamo z njo. Dostikrat nam kaj dovoli. Veliko smo se z njo naučili.

Taj Anželj, 2. b

MOJ NOGOMET

Sem Nik in treniram za nogometni klub Mura. Treninge imam trikrat na teden. V torek, sredo in petek. Številko 2 imam na dresu. Nogomet imam zelo rad, saj si želim biti kot Messi.

Nik Lebar, 2. b

MOJA MUCA

Moja muca je zelo pridna. Vesela je, ko jo božam. Je zelo puhasta. Včasih leži na kavču. Rada je konzerve. Ko smo doma, je večinoma zunaj. Rada se igra z žogico.

Taj Anželj, 2. b

MOJA UČITELJICA

Moji učiteljici je ime Tatjana Fras, je zelo prijazna in zabavna. Zelo nas spoštuje. Vsak dan pride v šolo. Zelo nas ima rada. Dosti nas je naučila. Ima kratke lase. Rada nosi hlače in trenirko. Pri njej mi je najbolj všeč to, da je prijazna in nasmejana.

Tim Huber, 2. b

JAZ NOGOMETAŠ

Treniram pri Muri. Igram v napadu. Mojemu trenerju je ime Jožek Špilak. Nas zelo dobro trenira. Zelo dobro igram nogomet. Imam tudi močan strel.

Renato Gabor, 2. b

ŠOLSKI IZLET

5. 6. 2012 smo šli na izlet. Tam smo si ogledali Bukovniško jezero in se z avtobusom odpeljali v lončarsko vas. Tam smo videli lončarsko peč in dve cimprači. Lončar je izdelal eno skledo. Nato smo z avtobusom šli v Moravce na sladoled. Šli smo nazaj v šolo. Izlet je hitro minil. Vseeno je bilo lepo.

Lana Krančič, 2. b

MOJA MUCA

Moja muca je oranžno-rumene barve. Ima košat rep. Muci je ime Žučka. Imam jo pri dedku in babici v Kupšincih. Rada jo obiščem in se igram z njo. Prinesem ji hrano. Rada je tudi poli klobaso. Rada jo imam.

Alja Gomboc, 2. b

MOJA ŠOLA

Ko sem pred dvema letoma vstopila v razred, sem zagledala učiteljico. Na njej je bil prikazan lep nasmejan obraz. Zdaj, ko smo v drugem razredu, smo se veliko več naučili. Šli smo v računalniško učilnico. To mi je bilo všeč. Vedno lepše mi postaja.

Zarja Kučan, 2. b

MOJ ATI

Atiju je ime Damir Žižek. Zelo je velik. Rad se heca. Zelo je močan. Vedno hoče pomagati. Ima me zelo rad in zelo rad mi pomaga pisati abecedo: a, b, c, č, d, e, f, g, ... Rad posluša flavto. Včasih mi nagaja. Zelo ga imam rada.

Nuša Žižek, 2. b

MOJA MAMA

Moji mami je ime Bojana Kučan. Je zelo prijazna in me zelo spoštuje. Zelo rada z njo hodim na OŠ I igrat košarko, pomagam ji kuhati, ... Ko sem z mamo, mi je zelo lepo. Rada mi pomaga pri domači nalogi. Zelo, zelo jo moram spoštovati. Pomeni mi vse na svetu. Z mojo mamo je zelo lepo.

Nuša Žižek, 2. b

SPOMINI NA DRUGI RAZRED IN UČITELJICO

Ko sem stopila v mojo učilnico, sem zagledala prijateljice, ki sem jih med počitnicami pogrešala. Pogovarjali smo se in pogovarjali. V drugem razredu sem zelo vesela in se rada učim. Zelo rada imam tudi učiteljico. Je zelo prijazna in nas zelo spoštuje. Rada imam učiteljico in razred. V šoli je lepo.

Nuša Žižek, 2. b

MOJ KUŽA

Moj kuža je zelo velik. In zelo močan. Rad je brikete. Rad hodi na sprehode in zelo uboga. Rad skače in teka in je zelo hiter, celo hitrejši je od mene.

Taj Anželj, 2. b

MOJI SPOMINI IZ DRUGEGA RAZREDA

Spomnim se, ko smo šli na izlet. Najprej smo šli na Bukovnico, nato pa v Filovce in potem smo šli na sladoled. Dan je bil lep.

Lara Koren, 2. b

DRAGI BOŽIČEK!

Za božič si želim samo MP3. Upam, da boš obdaril tudi mojo mamo in atija. Prosim, prinesi mi, kar si želim, saj sem bila to leto zelo pridna.

Nuša Žižek, 2. b

VRTEC ROMANO

OBISKALI SMO VRTEC ROMANO NA PUŠČI. TJA NAS JE POVABILA NAŠA SOŠOLKA ISABEL. ŠLI SMO PEŠ. HODILI SMO DOLGO. KO SMO PRIŠLI TJA, SO NAM PONUDILI ČAJ. BIL JE ZELO DOBER. NATO SMO SE MALO IGRALI.

ČEZ NEKAJ ČASA SO NAS POVABILI V IGRALNICE NA USTVARJALNE DELAVNICE. USTVARJALI SMO NA RAZLIČNE PODLAGE. RISALI SMO Z OGLJEM, VODENIMI BARVICAMI, BARVALI Z VOŠČENKAMI IN RISALI S FLOMASTRI. USTVARILI SMO ČUDOVITE SLIKE.

IMELI SMO SE ZELO LEPO IN OD TAM ODŠLI Z VELIKO DOBRE VOLJE.

NUŠA ŽIŽEK, ZALA ŠUTAR, KAJA MILAK, 2. B

POMLAD JE TU KU, KU

Rastejo cvetlice,
kažejo meglice,
živali se prebujajo
in zraven še zamujajo.
Letajo čebele, ki so debele.

Sije sonček,
Tone je bonbonček.
Kotijo se mačice,
ženijo se kačice.
Očka išče kladivo
in zraven pije pivo.
Zazvonil je zvonec
in pesmice je konec.

Nuša Žižek, Zarja Kučan, Isabel Urbanč, 2. b

ZVONČEK

Kje je zvonček?
Tam na trati ob drevesu.
Kje je zvonec?
Zvonec je na vratih.

Žan Črnko, Alja Gomboc, Nik Lebar, Damjan Knaus, 2. b

POMLAD

Tam v gozdu raste zvonček.
Vsako leto jih je več!
Ptice čivkajo veselo,
metuljčki letajo naokrog.

Teloh v gorah raste,
podlesna vetrnica v parku.
Drevesa so zelena
in vsako leto je tako ...

Tim Huber, Taj Anželj, Renato Gabor, 2. b

POMLAD

Bil je lep sončen dan.
Na travniku so rasli zvončki.
Na trati je vrt, notri je krt.
Norice – to so kronice.

Trine Celec, Lara Koren, Maša Vrečič, Jaka Čurman, 2. b

POMLAD

Živali se prebujajo,
Nekatere pa zamujajo.

Rastejo cvetlice, Zjutraj so meglice.
Dedek gre na vrt po lonec.
Lonec počí in pesmice je konec.

Ajda Mörec, Ajša Katančič, 2. b

POMLAD

Ptice sinice na veji žvrgolijo,
mi pa se zraven veselimo.
Zvonček veselo okrog nas cinglja.

Metuljček se prebudi, mi pa ga lovimo. Drevje
brsti
in vse zeleni.
In če pomlad je tu,
vse se veseli.

Kaja Milak, Lana Krančič, Zala Šutar, Luka Filip Ružič, 2. b

SNEŽAK

Sem snežak Primož. Naredil me je Tomaž. Imam rdeč lonec. Moje oči so iz gumbov. Usta imam iz kamenčkov. Imam rdeč šal in oranžen korenček mi krasi nos. Moje roke so iz vej. V rokah imam rjavo metlo. Stojim na travniku. Bojim se sonca.

Lara Koren, 2. b

Jaz sem oblak Tomaž. Rad potujem in gledam skozi okna, kako se otroci učijo.

Timotej Časar, 2. b

Jaz sem oblak Jure. Zelo rad potujem na morje in v Afriko. Danes bom odletel na morje. Tam živi moja prijateljica Anja. Z Anjo se bova skupaj kopala. Po kohanju se bova malo igrala. Nato bom poletel nazaj na nebo.

Ajša Katančič, 2. b

Jaz sem oblak Hlaček. Rad potujem po svetu. Danes mi je ptiček sporočil, da se je skotil mali slonček Samo. Bil sem zelo vesel.

Nekega dne sem odpotoval nad ocean. Prestrašil sem se, a sem strah premagal. Danes me je deklica Megi prosila, naj jo odpeljem po svetu. Imela sva se zelo lepo.

Ajda Mörec, 2. b

MOJE PRVOMAJSKE POČITNICE

30. aprila smo šli na kresovanje. Tam smo se igrali. Naslednji dan smo šli v Styassic park. Videli smo dinozavre in med njimi največjega dinozavra. Nato smo šli v McDonald's. Z atijem sva kolesarila. Imela sem se lepo.

Lana Krančič, 2. b

MOJA LETEČA PREPROGA

Nekega dne sem se igrala na moji preprogi. Naenkrat se je dvignila in odletela. Pristali sva v nekem čudnem svetu. Tam se spoznala nove prijateljice. Skupaj smo se zabavale, igrale in naučile so me veliko stvari. Ko sem se vrnila domov, sem dobila kužka Pikija. In tako se je končala moja dogodivščina.

Isabel Urbanč, 2. b

USTVARJANJE 2. C RAZREDA

ČE BI BILI CESARICE IN CESARJI ...

JAZ BI BIL CAR V KRALJESTVU NOGOMETA. IMEL BI VELIK STADION. BIL BI NAJBOLJŠI IGRALEC. VSE NOGOMETAŠE, KI BI PRIŠLI K MENI, BI PREMAGAL. VSAK DAN IGRAM NOGOMET. ZVEČER UTRUJEN ZASPIM NA SVOJEM STADIONU.

LAN KUCHAR, 2. C

ČE BI BILA CESARICA, BI IMELA KRALJESTVO ROŽ. V NJEM BI RASLE RDEČE, RUMENE, MODRE IN ROŽE MAVRIČNIH BARV. VSAK DAN BI JIH OPAZOVALA SKOZI OKNO SVOJEGA GRADU. MED NJIMI BI SE SPREHAJALA. PAZILA BI, DA MI NE BI OVENELE. ŠE ZVEČER BI KDAJ SNJALA O NJIH.

EVA SOLAR, 2. C

JAZ SEM CAR LEGO KOCK. MOJE KRALJESTVO BI BILO KRALJESTVO LEGO KOCK. V NJEM BI BIL GLAVNI. PODLOŽNIKI MI IZ LEGO KOCK SESTAVIJO, KAR JAZ HOČEM. MOJE LJUDSTVO ME UBOGA. VČASIH ME PRESENETIJO IN MI ZGRADIJO KAJ LEPEGA.

FRANC ŠKRILEC, 2. C

BILA BI CESARCA V KRALJESTVU PRINCES IN SAMOROGOV. IMELA BI LEPO PALAČO Z VELIKO PRINCESKAMI. VSAKA BI BILA DRUGAČE OBLEČENA. MOJI SAMOROGI BI IMELI KRILA. Z NJIMI BI LETELA V NEZNANE DEŽELE.

DIONA TOPLAK KOMARICKI, 2. C

USTVARJANJE 3. A RAZREDA

ŠVIGA ŠVAGA

Tole mesto je uganka.
Se spreminja brez prestanka,
Komaj, da te kak kraj navduši,
že se vsa četrť poruši.

Šviga, švaga, lej ga, vraga,
šviga, švaga, šviga, švaga,
saj to je mesto Šviga švaga.

Dobre miši tu živijo,
vabijo te na gostijo.
Pravkar se kak žur začenja,
ki lepo do petka ne pojenja,

Laura Meško, 3. a

ZIMA

Zimsko leto se že bliža,
sneg usipa se kot riža.

Snežinke že letijo,
otroci se jih veselijo.

Sonce ni več posijalo,
sneg zapadel je že malo.
Dedek naš je zdaj prišel
in z odejo nas objel.

Izpolnil ti bom vse želje,
in stopil v novo veselje.

Snežak se ti tamle smeji,
glej ga, glej, kako sneži!

Maja Nemeč, 3. a

ČUDEŽNA KOKOŠ

Nekoč že davno je živel kmet, ki je imel eno kravo, eno kokoš in psa. Preživlja pa se je tako, da je jedel jajca in pil mleko. Včasih je mleko in jajca tudi prodal. Nekega dne je z mlekom zaslužil zrna za kokoši. Svoji putki je pripravil semena, ki jih je dobil in vodo. Pes je bil nepreviden in je prevrnil posodo s semeni, ta pa so padla v vodo. Putka je seveda to pojedla. Naslednji dan, ko je šel kmet po jajca, jih je našel petdeset. Bil je ponosen na svojo putko. Naslednji dan je našel deset zlatih jajc. Bil je tako vesel, da je vriskal, da se je kar slišalo po celi vasi. Tako je šel jajca prodajat v mesto. Ta novica se je kmalu razširila po celi vasi. Takoj ko je njegov brat Gašper slišal za putko, jo je moral ukrasti. Sinoči jo je vzel. Ko se je kmet zjutraj zbudil in videl, da putke ni, je takoj poklical policijo. Kmalu so ugotovili, da je bil Gašper. Odpeljali so ga v zapor. Kmet pa je dobil putko nazaj.

Anja Mrzlak, 3. a

ČUDEŽNA LISIČICA S SKRINJICO

Živela sta mati in sin Jakob. Bila sta revna. Ker so jima vojaki zakurili hišo, sta živela v jami. Nekega dne je mati rekla sinu, naj gre v gozd po jagode. Hodil je že zelo dolgo in naenkrat je zagledal vojake, ki so mu zakurili hišo. Vojaki so ujeli majhno lisičico, ki se je izgubila v gozdu, zato se mu je zasmilila. Sklenil je, da jo bo rešil in ker so vojaki odšli na kosilo, je Jakob naše ključ v jopici, ki jo je pozabil en vojak. Odklenil je kletko, v kateri je bila lisičica. Ko je slišal, da prihajajo vojaki, je vzel lisičico v naročje in zbežal domov, pa sploh ni vedel, da je lisičica bila čarobna. Ko je prišel domov, je bila mati jezna, ker ni prinesel jagod. Vesela pa je bila, ker je rešil lisičico in ko jo je pobožal, se je stresla in z oranžnih dlak je

nastala lepa oranžna skrinjica. Ko sta jo odprla, je bila polna zlata. In ko sta porabila zlato, je spet prišlo nazaj. Lisičica pa je postala njun hišni ljubljencek. Vojaki jih nikoli niso našli, saj so se preseli v kraj, ki ga nikoli niso našli in tam so živeli srečno ter bogato do konca svojih dni.

Lara Sukič, 3. a

3.C JE USTVARJAL ...

V 3. c razredu smo se pri pouku slovenščine lotili tudi pisanja pesmic. Ali je med nami kakšen bodoči slavni pesnik, pa presodite sami:

SONCE

Sonce debelo se na nebu smeji,
Lukec se soncu smeji.
Sonce mu z žarki odmaha,
Lukec ga vpraša, kdaj boš sijalo.

Lara Šiftar

ZIMA

Zima bela ozdravela,
zima črna pa zbolela.
Zima črna se jezila,
zima bela veselila.

Zdaj obe sta se spoznali
in snežaka stran odgnali.

Lana Kelemen

ROBOT

Živel je robot,
ki je bil falot.

Živel je vsepovsod
in hodil na sprehod.

Na nogah kolesa ima,
se z njimi igra.

Rene Pocak

ZIMA

Snežinke padajo na tla,
sneg se bliža nam,
in mrzlo je ta dan.

Belo je belo,
vse je mrzlo, zabavno je,
če sneg je.

Neža Jurjevčič

ZVONČEK

Dvignil zvonček je zvedavo,
svojo nežno belo glavo,
zacingljaj je preko trat:
Glejte, tu je pomlad!

Rok Vratarič

ROBOT

Bil je robot,
res falot,
bil je rdeč in grozeč.

Imel je oči,
zelene oči,
bil je vesel
in krofe je jel.

Aleša Polanšček

SNEŽINKA

Snežinka mrzla in bela je
lep bela snežinkica.
Zima je in sneg gre,
lepe so moje o snegu želje.

Mrzli dnevi,
mrzla noč,
mrzla reka,
mrzla jaz,
lepa snežinkica,
pada na malo vas.

Lana Kuhar

ŠOLA

Šola ni šala,
šola je šola,
tam se učiš
in petice dobiš.

Učiteljice učijo
in z veseljem
nam petice delijo.

Zvonec zvoni
učenec pa hitro
svinčnik vihti.

Gaja Kuhar

MUCE

Ena muca je bila,
je male mucke kotila.
Ena, dva, tri
muca že hiti.

Kdaj pa kdaj se razjezi,
male muce napodi.
Male muce pohitijo,
mami hitro ubežijo.

Eva Klement

UGANKA

Rad je imel metlo,
rad je imel led,
rad je posedal,
ko padal je sneg.

Imel je dolg nos,
lep oranžen kot kos.

Na glavi pokrov,
ki pazi na led,
ki pada kot med.

Ajda Kuhar

Mala čarovnica Betka

Mala čarovnica Betka se igra z uroki, pa ji en urok poskoči.

Melisa Časar, 4. a

Čarovničin urok

Muka luka suha luha smradna juha, ki se kuha in smrdi.

Alen Strbad, 4. a

Super čarovnica

Nekoč stare čarovnice bile so hudobne, zdaj postajajo spet hudo dobre.

Ana Zver, 4. a

Na noč čarovnic

Beli duh, črna metla, še en lonec, čira, čara noč čarovnic se pričara.

Živa Šutar, 4. a

Čarovničin kotel

V kotlu so mišji kremplji, črna mačka in dve pentlji, BU.

Maja Šabjan, 4. a

Čarovnica

Čarovnica je kot hudobnica. Ve čarati in odčarati. Hudobna in strokovna.

Pija Pintarič, 4. a

Čarovničino letenje

Čarovnica ob polnoči po mestu se podi, tako da jutra straši.

Tara Mišković, 4. a

Čarovnica vstane

Črna mačka comprnija, krempelj groze združi se v črn plašč se vse ovije in klobuk še prileti.

Zdaj je metla že na poti, ko obraz ima že stvar.

Metlo stvar zdaj prime z roko, vstala je čarovnica.

David Pučko, 4. a

Čarovnica ponoči...

Čarovnica ponoči po nebu z metlo in po hišah grozi.

Ina Hedžek, 4. a

ŽIVALSKI TEK

Nekega lepega sončnega dne so se živali POLŽ, ZAJEC in ŽIRAFa zmenile, da bodo tekmovali. Za nagrado bo zmagovalec dobil ozimnico. Vsi so se skrbno pripravljali. Naročili so si drese in opico prosili, da jim pripravi progo ter da znak za začetek. KONČNO JE NAPOČIL TA DAN. Vsi so se postavili za startno črto. Opica je dala znak za pričetek. Vsi so zdirjali. Žirafa je s svojim dolgim vratom spotaknila zajca. Zajec se je ob njen vrat spotaknil in padel na tla. Žirafa se je s svojimi velikimi nogami spotaknila ob zajca. Trajalo je več časa, da sta se razpletla. Med tem pa je polž prestopil ciljno črto in zmagal. Za nagrado pa je dobil ozimnico. Žirafa in zajec sta si pozabila pripraviti ozimnico in zato sta pozimi stradala. Ker je polž imel veliko zalogo hrane sta žirafa in zajec šla k njemu. Polž je bil dobrega srca, zato ju je pogostil z dobrotami. Ko so imeli polne trebuhe, so vsi spali dolgo medvedje spanje.

Iva Špilak, 4. c

TO SEM JAZ

Ime mi je Luana, pišem pa se Zajmi. Sem srednje visoka, imam 30 kg, zeleno modre oči in rjave lase. Stara sem 10 let. Rada igram nogomet in ga treniram že štiri leta. Sedaj, ko je toplo, rada preživim svoj prosti čas zunaj in se igram z Leono. Rada berem Groznega Gašperja in Pet prijateljev. Najraje imam športno vzgojo, angleščino in matematiko. S sošolci se zelo dobro razumem. Veseli me, ko se vsa družina igra skupaj. To sem jaz.

Luana Zajmi, 4. C

MOJ PES

Mojemu psu je ime Brin. Je pasme beagle. Je srednje velikosti, ima kratko dlako, dolga uhlja, dolg gobček ter kratke in močne noge. Potrebuje gibanje in igro. Je lovski pes in je skoraj najhitrejša pasma na svetu. Skozi živo mejo velikokrat uide. Hrano krade tudi mačku Miniju. Pred kakšnim mesecem je ušel in si prerezal veko. Hitro smo ga peljali k veterinarju, kjer ga je veterinar uspaval in mu zašil veko. Pripeljali smo ga domov in čez čas opazili, da ne diha. Ata ga je uspešno oživljal. Sedaj je srečen 2-letni kuža. Imamo pa še enega psa, Lajčija. Ima kar 17 let. Nekoč mu je na nogo stopil merjasec. Še kar dobro se drži za tako starega psa.

PIA ZALA MEDEN, 4. C

MOJA PRIJATELJICA

Opisala bom mojo prijateljico Ulo Taro Špehar.

Stara je deset let in je visoke rasti. Ima sivo zelene oči, je močnejše postave. Hodi v četrti razred osnovne šole. V šoli se pridno uči. Hodi tudi v glasbeno šolo, kjer se uči igrati klavir. Rada jaha konje, riše, posluša glasbo in se igra s prijatelji. Vedno me povabi na rojstni dan, jaz pa njo. Takrat se igramo najrazličnejše igre, gremo v kino, jemo dobro večerjo in torto. Oblači se športno in elegantno. Ima mlajšega bratca z imenom Uroš. Ima ga zelo rada. Moja najboljša prijateljica je zato, ker mi vedno stoji ob strani, ko jo potrebujem.

Viktorija Menart, 4. c

MOJA MAMA

Moji mami je ime Liljana Flegar. Zaposlena je kot arhitektka, dela v Ljutomeru. Je stroga, pogosto utrujena, ko pride domov. V višino meri 176 cm, je zabavna, prijazna, po naravi je vesela in ima smisel za humor. Rada kolesari, spi, gleda televizijo ter vrtnari. Rada je zelenjavne jedi. Oblači se v vsakdanja oblačila. Moja mama je stara 44 let. Zelo jo imam rada zato, ker se igra z mojim bratcem in z mano. Ko jo potrebujem, mi vedno pomaga!

ULA TARA ŠPEHAR, 4. C

BILI SMO NA IZLETU

V torek, 5. 6. 2012 smo se odpravili na izlet v hidroelektrarno Fala v Mariboru. Na Dravi smo videli tudi labode. Ko smo šli v hidroelektrarno, smo videli velike makete. Tam so bili tudi veliki generatorji in žerjav, ki dvigne 35 t. Bili smo 8 m pod vodo. Voda je bila globoka 14 m. Vodnik nam je povedal še veliko zanimivega o muzeju Fala. Potem smo šli z avtobusom v Pustolovski park Betnava. Tam smo si naredili čelade in opremo za plezanje. Plezali smo med drevesi po različno težkih progah. Ko smo to vse doživeli, smo bili seveda tudi lačni, zato smo šli v McDonald. Tam smo se pošteno najedli. Potem pa smo se spet odpravili domov. Najlepše mi je bilo v pustolovskem parku. Ta dan ne bom nikoli pozabila.

Anina Bencik, 4. c

KRALJEVIČ IN KOPITO

Predavnimi časi je živel kraljevič Matija. V svojem malem gradu, katerega so mu zapustili starši, je živel skromno. Kraljeviču so starši umrli, ko je imel komaj sedemnajst let.

Ko je dopolnil enaindvajset let, je začel razmišljati o poroki.

Večkrat se je sprehajal po soseski in se razgledoval po lepih dekletih. Vendar mu ni bila nobena tako všeč, da bi se z njo poročil. Ko se je nekega dne vračal domov, je zagledal prelepo dekle. V trenutku se je zaljubil vanjo in jo takoj zaprosil za roko. Ta je privolila. Šla je z njim na grad, da bi se bolje spoznala. Povedala mu je, da živi nedaleč stran, v lepem velikem gradu. Povabila ga je, naj jo obišče, da se pogovorita o poroki.

Ko je kraljevič Matija šel na grad k svoji izbranki, se je spotaknil ob kopito, ki je ležalo na robu ceste. Pobral ga je, ker je vedel, da mu bo kopito prineslo srečo. Nato je nadaljeval pot proti gradu svoje izbranke.

Ta ga je nestrpno pričakovala. Zmenila sta se za vse podrobnosti o poroki, ki naj bi bila na njenem gradu. Ko sta stala pred oltarjem, je iz kraljevega žepa zlezlo kopito, ki se je povzpelo v zrak, točno nad glavo neveste. Močno je zasijalo in prav takrat se je lepa mlada nevesta spremenila v grdo staro čarovnico. Kraljevič je vzel svoje kopito, ga dal v žep in hitro odkorakal proti domu.

Na poti domov mu je kopito spet zlezlo iz žepa in mu pobegnilo. Kraljevič mu je sledil in kopito ga je pripeljalo do velikega razkošnega gradu. Na vrtu je zagledal kraljično in se na prvi pogled zaljubil vanjo. Kraljična ga je prisrčno sprejela v svoj grad in takoj je bilo videti, da se je tudi ona zaljubila.

Drugi dan ji je pokazal kopito, katero ga je pripeljalo do nje. Nato sta šla v hlev gledat lipicance. Kraljična je ugotovila, da enemu konju manjka kopito. Kraljevič je bil prepričan, da je to kopito prav od njenega lipicanca. Kopito je nastavlil pod konjevo nogo in to se je v trenutku prilepilo na njegovo nogo.

Kraljična mu je bila hvaležna. Že naslednji teden sta se poročila in srečno živela do konca svojih dni.

Viktorija Menart, 4. c

MARJETICE

Nekoč je živel trgovec, ki je imel tri hčerke. Nekega dne je šel na pot. Vprašal je hčerke, kaj naj jim prinese. Najstarejša in srednja hčerka sta si zaželeli zlate uhane, najmlajša pa je zaprosila za šopek belih marjetic. Tako se je oče odpravil na pot.

V mestu je kupil zlate uhane. Na poti domov pa se je spomnil, da mu manjka še darilo za najmlajšo hčerko. Tedaj je pred seboj zagledal velik travnik z lepimi belimi marjeticami. Odločil se je, da jih bo nabral. Bil je vesel, ker je imel darila za vse tri hčerke.

Naenkrat je pred njim stal postaven mladenič. Mladeniča je zanimalo, zakaj trga rože na njegovem travniku. Oče mu je razložil, kdo je in zakaj je nabral velik šop marjetic. Mladenič se mu je predstavil. Oče je bil osupel, ker je pred njim stal kraljevič. Postalo mu je nerodno in ponudil mu je eno od svojih hčera. Kraljevič je pomislil, zakaj pa ne.

Ker se je bližal večer, so dekleta pred hišo že čakala svojega očeta. Kdo je to z očetom? Kdo je ta lep mladenič? Komu nese te rože? Tako so se spraševale sestre.

Oče je povedal svojim hčerkam, kaj se je zgodilo. Kraljevič je odpeljal najmlajšo hčerko. Vsa družina je bila žalostna. Čez nekaj časa pa je trgovec prejel pošto. Bilo je vabilo na poroko. Najmlajša hčerka se bo poročila in postala kraljična.

Kraljevič in kraljična sta živela srečno in skrbno varovala šopek marjetic.

Luana Zajmi, 4. c

KRALJIČNA IŠČE KRALJA

Pred davnimi časi je živela princesa, ki je premišljevala o princu, ki bo prišel ponjo in jo prosil za roko. Vedela je, da jo bo oče poročil s starim bogatim cesarjem, če si ne najde princa. To ji ni bilo všeč, zato se je odločila, da gre po celem kraljestvu in si najde primerneža moža.

Na poti je srečala veliko zanimivih ljudi, a nobenega princa. Na zadnji postaji je spoznala fanta in se vanj zaljubila. Ker pa ji oče ni dovolil, da se z njim poroči, mu je predlagal, da prinese iz bližnje gore, ki se je imenovala Zmajovo gnezdo, zdravilno rožo. Ta roža bi pomagala bolni mami, oče pa bi ga za nagrado preimenoval v princa,

Fant se je takoj naslednji dan odpravil na goro. Na poti se je izognil mnogim nevarnostim in prinesel rožo. Tako sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Nika Gider, 4. c

KRALJ IN KRALJIČNA

Nekoč pred davnimi časi je živela kraljična. Ime ji je bilo Ajda. Bila je majhna in imela je dolge lase. Živela je v gradu na hribu. Imela je lepega belega psa z imenom Piki. Star je bil dva meseca. Ko je peljala Pikija na sprehod, je k Ajdi prišel bel konj z ovratnico. Za njim je prišel še princ, ki Ajde ni poznal. Povabil jo je na čaj.

Ko je prišla v njegov grad, je k njej pritekla psička. Ime ji je bilo Loni, stara pa je bila tudi dva meseca. Kraljevič je Ajdo prosil, če bi se poročila z njim. Ajda je privolila. In res sta se poročila ter živela srečno do konca svojih dni.

Neža Lopert, 4. c

PALČKOV DNEVNIK

Četrtek, 30. avgust

Včeraj zvečer sem bil zelo zaspan in si nisem utegnil skrtčiti svoje brade. Bila je razmršena. Stekel sem po svoj lesen glavnik. Zjutraj sem s svojo brado imel veliko dela. Ko sem jo uredil, sem še zajtrkoval, si nadel svojo čepico in šel na pašnik. Tam sem zagledal pastirja, ki je pasel ovce. Bil je obupan. Ovce so mu pobegnile na drugo stran pašnika, proti gozdu. Stekel sem za njimi in jih spodil nazaj. Pastir se je začudil, ker so se ovce naenkrat vrnile. Jaz pa sem bil ponosen nase. Ko sem se vračal, sem na štoru zagledal jokajočo deklico. Spet ni nabrala jagod in doma bo tepena. Nastavil sem ji košaro polno jagod, vzela pa sem košaro, v kateri je bilo zelo malo jagod. Zaradi deklice sem bil vesel. Bližal se je večer, zato sem skrtčil svojo brado in se odpravil spat.

Petek, 31. avgust

Zbudil sem se zgodaj, saj me je prebudil hrup hudobnih palčkov. Za bližnjim grmom so načrtovali svoj hudoben načrt. Bil sem tako radoveden, da niti zajtrkoval nisem. Napotil sem se tja, da bi prisluškoval. V bližnji gostilni so namreč hoteli povzročiti pretep. Stekel sem v gostilno in z zvijačo pretep preprečil. Po kosilu sem poležaval na pašniku. Zagledal sem kmete, ki so sedeli pod drevesom in se pogovarjali. Niso opazili črnih oblakov, ki so se zgrinjali izza hriba. Prišel sem močno žvižgati. Ko so se ozirali naokrog, so opazili prihajajočo nevihto. Hitro so nadaljevali delo in seno pravočasno spravili pod streho. Tisti popoldan je bil dolgočasen, saj je deževalo. Zvečer sem si zopet skrtčil brado, prižgal svečnik in še malo bral.

Sobota, 1. september

Zunaj je bilo še vlažno od prejšnjega dne. Odločil sem se, da pospravim svoje domovanje in vrt, saj je nevihta polomila nekatere rastline in naredila pravo razdejanje. Pometel in očistil sem tla. Ometel sem pajčevino in očistil edino okence. Opral sem tudi svoje zelene hlače. Ko sem se po napornem delu želel odpočiti, sem zaslišal šumenje. Bila je lisica, ki je čudno stokala od lakote in vedel sem, da nima dobrih namenov. Stekel sem do prve kmetije ob gozdu in poskrbel, da so vse kure odšle na varno v kokošnjak. Tako lisica ni mogla do njih. Tako sem storil še eno dobro delo. Proti večeru, ko je sonce že zahajalo, sem pogledal skozi svoje majhno okence. Na vrtu sem zagledal dve veliki košari, polni dobrot. Prinesli so jih hvaležni kmetje. Ob toliki hrani sem priredil pogostitev, na katero sem povabil svoje prijatelje palčke. Pili, jedli in zabavali smo se dolgo v noč.

NIKA BRUNEC, 5. a

POMAGAJMO JIM!

So ljudje, ki svet okrog sebe
vidijo drugače kot mi,
da so čudni,
tako se nam zdi.

Ne vedo čisto točno,
kako ravnati, da bo prav,-
v njihovih mislih je zmeda
in njihov korak je izgubljen.

Pride pa dan, ko ne morejo več sami.
Rabijo nekoga, ki jim ponudi dlan
in jim reče: »Saj nisi sam.«

Stopajmo z njimi skozi temo,
pokažimo jim, kje je sonce
in tudi nam bo toplo.

NIKA BRUNEC, 5. a

RDEČA KAPICA

Deklica Rdeča kapica,
ji ime je dala babica.
Nesla polno je košarico,
obiskat je šla bolno babico.

Preko gozda temačnega,
srečala je volka mračnega.
Jo ucvrl je po bližnjici,
pričakal jo pri babici.

Babico požrl je,
se delal, da bolna babica je.
Ga vpraša, zakaj ima tako velika usta,
on pa, da lažje jo pohrusta.

Lovec slišal je smrčanje,
vzel v roke je velike škarje.
Rdeča kapica in babica iz trebuha sta skočili,
in lovca obilno pogostili.

Rdeča kapica je sklenila,
da po gozdu previdno bo hodila.
Ko obiskat bo šla babico,
ubogala bo mamico.

Ajša KUČAN, 5. A

ŠOLA V NARAVI

Koper – Žusterna

Vsi smo celo leto že nestrpno pričakovali šolo v naravi. In dočakali smo jo.

Ob 5.45 smo se zbrali na parkirišču, seveda s kovčki, kjer nas je čakal avtobus. Voznik je kovčke zložil v prtljažnik avtobusa. Še zadnjič smo se poslovili od staršev in vstopili v avtobus.

Na avtobusu smo se veliko pogovarjali, poslušali pesmi, predvsem pa se veliko smejali. Med vožnjo smo se ustavili na počivališču Tepanje, kjer smo se odžejali, kaj pojedli itd. Pot smo nadaljevali do Postojne, kjer smo si ogledali Postojnsko jamo in marsikaj zvedeli o njej. Na poti do Žusterne, je bila naša zadnja postaja Luka Koper. Tam smo dobili svojega vodiča, ki nam je povedal veliko zanimivih reči o Luki Koper, dosti pa smo tudi fotografirali.

Vsi utrujeni od dolge poti smo prišli v hotel Žusterna, kjer je vsaka dvojica dobila svojo sobo. V sobah smo razpakirali stvari in se pripravili za plavanje. Imeli smo plavalni preizkus, pri katerem so nas plavalni učitelji razdelili v skupine. Vsaka skupina je začela s plavanjem na svojem koncu bazena. Po plavanju smo se umili in pripravili na večerjo. Hrano so nam prinesli k mizam in bila je zelo okusna. Spat smo se odpravili ob deseti uri.

Učitelji so vsak dan prišli preverit urejenost in čistočo sob. Vsak dan smo hodili na plavanje, enkrat dopoldne in enkrat popoldne. Skoraj vsak dan smo se tudi odpravili v Koper, kjer smo nabavili vse stvari, ki smo jih dnevno potrebovali (pijača, sladkarije, ...). Ustavili smo se tudi na sladoledu.

V četrtek je bilo dogajanje zelo pestro, saj smo dopoldne plavali za bronaste, srebrne in zlate delfinčke, nekateri pa smo za njih plavali še v petek. Popoldne, po kosilu, smo se vkrcali na ribiško ladjo in se z njo odpeljali po slovenskem primorju. Postanek smo imeli v Piranu, kjer smo si ogledali znamenitosti mesta in kupili razne spominčke. Zvečer smo imeli disco party, kjer smo plesali in se zabavali pozno v noč.

Zadnji dan smo nekateri ponovno poskusili z delfinčki in najuspešnejši so prejeli diplome. Po kosilu smo naložili kovčke v avtobus in se odpravili proti domu. Na poti smo se ustavili še v McDonald'su, kjer smo si privoščili malico.

Počasi se je bližal konec šole v naravi in avtobus je zapeljal na šolsko parkirišče, kjer so nas že čakali starši. Vzeli smo svoje kovčke, se poslovili in odpravili proti domu.

Ta šola v naravi je bila lepa izkušnja, ki je ne bom nikoli pozabila.

Ana Maučec, 5. a

BIL SEM ČAROVNIK

V svoji sobi imam pravo malo knjižnico. Najraje berem knjige, v katerih nastopajo čarovniki, saj si želim, da bi bil to moj poklic. Ta četrtek pa se mi je goreča želja uresničila.

Sedel sem v svoji udobni sobi in bral knjigo. Bilo je že zelo pozno, saj je bila večina luči v hišah na ulici že ugasnjena. Kar naenkrat pa je vse počrnelo. Spraševal sem se, kako je to mogoče, saj sem večino obrisov zunaj lahko razločil. Pogledal sem skozi okno, ali je tudi zunaj tako temno. Ko pa sem se ozrl proti oknu, sem videl, da nisem več v naši hiši. Stal sem v leseni kolibi s čarobno palico v rokah. Čarovnik sem! Želja se mi je uresničila! Vzel sem temno moder klobuk in se usedel za mizo. Zvaril bom napoj, ki bo počistil naravo.

Šel sem iz hiše v trgovino, ki je stala na drugi strani gozda. Kupil sem nekaj sestavin za napoj: kotel, timijan, meliso, zmajeva krila, kačje jezike, vino in koprive. Doma sem se kar takoj lotil napornega dela. V kotel sem nalil vino in ga segrel na ognjišču. Debele štiri ure sem mešal, medtem pa sem nasul malo timijana in nekaj kačjih jezikov. Ko sem čez prej omenjeni čas pomočil prst v prevreto vino, sem se pošteno spekel; torej je bilo segrevanja dovolj. Iz zelo velike vrečke sem privlekel zmajeva krila. Pričaral sem si nož, s katerim sem jih razrezal in jih še ročno zdrobil. Vrgel sem jih v pripravek. Iz njega se je začel kaditi rdeč dim. Iz kopriv sem iztisnil sok in ga nalil v kotel. Napoj je bil končan in takoj se je obarval temno modro. V omari sem poiskal epruveto in z njo zajel malo napoja. Zunaj je bilo vzdušje neprijetno, zato sem kanil nekaj kapljic napoja na prvo drevo. Na njem so se prikazale jagode. Nekaj sem jih nabral in se začel spraševati, kaj bi z njimi. Mimo je prišla stara ženica, ki se je opirala na palico. „Ali imaš kaj vode?“ me je s tresočim glasom onemogla vprašala. Starka se mi je zasmilila in podal sem ji navadne jagode. Ko jih je pojedla, se je počutila veliko bolje. Predlagala mi je, da skupaj očistiva gozd in potem še bližji travnik.

Tako sva hodila več dni, vedno in vsepovsod pa sva naletela na kakšno prazno pločevinko, papirček, bonbonov ovitek, plastično vrečko ali cigaretni ogorek. Vendar sva z rokavicami pobrala prav vse. Stalno so k nama prihajali drugi ljudje, saj se je razvedelo, da mlad fant in stara gospa hodita po deželi in pobirata smeti. Po tednu čiščenja pa sem ugotovil, da je več kot polovica ljudi izginila kot kafra. Na tleh smo našli nenavadne stopinje. Sledili smo jim in prišli do velikega nasada praproti. Za njim pa je bilo ... Zločinsko podjetje. Tam smo našli ujete in privezane ljudi, vendar pa so jih zvezali z zelo močno vrvjo. Vseeno smo jih rešili in s skupnimi močmi ujeli nepridiprave. Zločinsko podjetje pa sem spremenil v čistilno napravo in tako je veliko ljudi dobilo zaposlitev.

Tako še vedno čaram in z jagodami razveseljujem ljudi. Vsem, ki potrebujejo mojo pomoč, z veseljem pomagam, še posebej majhnim otrokom.

Jaka Meglič, 5. B

ČEŠNJA SE VESELI POMLADI

Po dolgi zimi je prišla pomlad. Narava se je prebudila iz zimskega spanja. Tudi drevesa v sadovnjaku so se začela prebujati. Med njimi je majhna češnja, ki vedno nestrpno čaka in se veseli pomladi. Pomlad je zanjo najlepši čas, ker v tem času začne cveteti in razkazovati svoje lepe bele cvetove. S cvetovi privablja čebelice in druge žuželke, ki letajo iz cveta na cvet in jih oprašijo. Tako se bodo cvetovi spremenili v sočne rdeče sadeže, katere bodo obrali otroci. In tako se ponavlja vsako leto.

Maja Palić, 5. b

ČISTILNA AKCIJA NA ŠOLI

Za čisto naravo bi morali skrbeti vsi prebivalci našega planeta, vendar še mnogi vsepovsod odlagajo različne strupene in druge odpadke.

Tudi okrog naše šole večkrat ležijo smeti, zato smo se odločili za čistilno akcijo.

V petek zjutraj smo se zbrali v učilnici. Učiteljica nam je dala navodila za delo. Potem smo šli na malico. Po malici smo se zbrali pred hišnikovo delavnico. Tam smo dobili rokavice, vreče za odpadke, vedra, grablje in motiko. Nato smo se odpravili na delo. Eni smo pobirali smeti, nekaj jih je barvalo igrala in čistilo parkirišče, nekateri pa so grabljali listje ter urejali zeliščne gredice.

Po končanem delu smo se lahko igrali, nekateri pa so počivali v senci in se pogovarjali. Nato smo odšli v razred, kjer smo se še nekaj časa igrali.

Ob pol enih smo odšli domov in k varstvu.

Vsi smo bili zadovoljni, ker je bila okolica naše šole lepo urejena. Da tako ostane, moramo skrbeti prav vsi.

Marsel Leandres, 5. b

TABOR ZA NADARJENE UČENCE – TEHNIKE ZA SPODBUJANJE USTVARJALNOSTI, HODOŠ, 3.4.–5.4.2012

PRVI DAN

V torek, 3. 4. 2012, smo se z vlakom odpravili na tabor, ki je potekal na Hodošu.

Po kosilu smo se odpravili na železniško postajo. Šli smo peš. Nekaj časa smo še čakali. Kmalu je prišel vlak in vstopili smo. Vozili smo se približno pol ure. Vožnja je bila zelo zanimiva. Ko smo prispeli na Hodoš, nas je kombi s prtljago odpeljal v mladinski dom. Vsaka skupina je dobila svojo sobo. V sobi smo si razpakirali kovčke in zložili oblačila v omare. Nekaj časa smo še bili v sobi. Ob dveh smo se odpravili na ogled kmetije Mali raj. Tam smo videli osla, alpake in koze. Živali smo lahko tudi hranili. Na kmetiji Mali raj so nas pogostili z domačimi sokovi in slanimi presticami. Nato nas je kombi odpeljal nazaj proti domu. Po končanem prostem času smo začeli z delom. Vodil nas je gospod Darko Hederih. Učili smo se o ustvarjalnosti. Naša tema je bila tehnika nenavadnih uporab in tehnika zamišljanja posledic. Bilo je zelo zabavno, zanimivo in poučno. Poznejši prosti čas so nekateri izkoristili za odhod na igrišče, drugi pa so ostali v sobi. Večerjo smo imeli zunaj. Jedli smo pice, ki so nam jih pripeljali iz bližnje gostilne. Po večerji smo se šli skrivalnice, pozneje pa smo šli na delavnico tkanja. Vsak si je izdelal zapestnico. Tkali smo uro in pol, nato pa se stuširali.

Spat smo šli ob pol enajsti uri. Dan je bil zanimiv.

Ana in Nika, 5. a

DRUGI DAN

Jutro drugega dne se je začelo z zajtrkom, ki je vseboval kruh s pašteto ali medom, mleko ali kakav. Nato smo začeli s tehniko naslavljanja, v kateri smo poimenovali vse mogoče čudne predmete. Sledila je tehnika prisilnih povezav, v kateri smo izžrebane predmete ali pojme, mogoče tudi živali, povezali med sabo. Nato smo prešli na tehniko KBsKD – kaj bi storil kdo drug – v kateri smo se postavili v kožo znane ali poznane osebnosti in si tako pomagali pri reševanju problemov. Sledil je ogled Hodoškega jezera in pri tem smo odkrili vse mogoče zanimivosti o vidrah, pa še o merjascih. Ko smo izčrpani prišli nazaj v mladinski dom, nas je čakalo okusno kosilo – goveja juha z rezanci in špageti s solato. Uživali smo v prostem času, ki je sledil, nato pa začeli šivati, oblikovati testo za kruh in izdelovati izdelke iz papirja. Izdelali smo papirnato ribo in žabo, kruh pa se je spekel brez problemov. Spet je sledil prosti čas, nato pa zabaven, a tudi težak kviz o športu z Darkom Hederihom. Nekateri so se odpravili umivat in spat, nekateri pa tudi pisat tole besedilo.

Domen K., 5. b in Rok, 5. c

TRETJI DAN

In že je prišel zadnji dan tabora na Hodošu. Zjutraj smo vstali, si spakirali stvari in ob osmih šli na zajtrk. Po zajtrku smo imeli nalogo, da naredimo referat o različnih tehnikah ustvarjalnosti. Ravnateljica in g. Darko Hederih sta nam dala navodila, kako narediti plakat. Časa smo imeli približno dve uri. Ko smo vsi naredili plakate, smo šli na kosilo ter se okrepčali z okusnim kosilom.

Po kosilu smo dokončali referate. Ko je ravnateljica rekla, da moramo vsi priti v jedilnico, smo bili zelo nestrpni. Nato smo z žrebom določili, kdo bo prvi predstavil plakat. Začela je skupina Bejevci, sledili sta skupini Alen K. K. in Ustvarjalci, nato pa še Girls Forever. Na koncu sta ravnateljica in g. Darko ocenila vsako skupino. Po referatih smo se poslovili od Hodoša in se s kombijem odpeljali v Krplivnik. Tu smo si ogledali etnološko hišo, polno zanimivosti in presenečenj.

In sledila je le še vožnja z vlakom do Murske Sobote, kjer so nas že nestrpno čakali starši. Teh pestrih dnevov ne bomo pozabili, shranili jih bomo v mozaik osnovnošolskih spominov. Pa še več si jih želimo!

Kaja in Zala, 5. c

TABOR ZA NADARJENE UČENCE – TEHNIKE ZA SPODBUJANJE STVARJALNOSTI, HODOŠ, 11.4.–13.4.2012**PRVI DAN**

V sredo, 11. aprila 2012, smo se nekateri učenci 6. razredov odpravili na Hodoš. Pred odhodom smo imeli štiri ure pouka. Sledilo je kosilo, nato pa smo se zbrali v avli šole. Na železniško postajo smo se odpravili peš. Vožnja z vlakom je bila zanimiva in zabavna, a je hitro minila. Po prihodu na Hodoš smo se odpravili na kmetijo Mali raj, kjer smo videli mnogo živali, med drugim tudi alpake, koze in osla Mirka. Po odhodu z Malega raja smo se odpeljali v Mladinski dom, kjer smo se namestili v sobe. Sledilo je delo z g. Darkom Hederihom, ki nas je na taboru učil različnih tehnik za spodbujanje ustvarjalnosti. Po delu smo se odpravili ven, saj so nas obiskali taborniki. Dali so nam 4 naloge. Streljali smo z lokom, postavljali šotore, netili ogenj in plezali ter se preko teh aktivnosti učili preživetja v naravi. Za večerjo smo jedli pice, ki so bile zelo okusne. Nato smo se odpravili v sobe, si v temi izmenjali vtise prvega dne in kaj kmalu tudi utrujeni zaspali. Zagotovo pa smo vsi nestrpno pričakovali naslednji dan.

Maša, 6. a in Ina, 6. b

DRUGI DAN

Drugi dan smo začeli z dobrim zajtrkom, pri katerem smo imeli na izbiro kosmiče, žemljice, maslo, marmelado, pašteto, ... Dopoldan je minil delovno, saj smo kar tri ure z g. Darkom spoznavali tehnike za spodbujanje ustvarjalnosti, med drugim tudi tehniko prisilnega povezovanja. Bilo je smešno in tudi

težko, saj si moral nekako povezati dve besedi. Za kosilo smo se do sitega najedli špagetov, pozneje pa smo imeli nekaj prostega časa. Odločili smo se za igranje košarke in nogometa. Nato smo se peš odpravili do Hodoškega jezera, kjer smo s pomočjo označb spoznali značilnosti življenja ob in v jezeru. Med drugim smo izvedeli, da je v jezeru veliko vider, ki pa jih žal nismo videli. Po vrnitvi v Mladinski dom so se začele različne delavnice. Spoznali smo, kako se pripravi krušna peč in zamesijo pereci, ki smo jih tudi sami oblikovali, premazali in okrasili s semeni. Naučili smo se tkati, izdelovati origami in voščilnice s posebno tehniko. Delo je bilo zanimivo in naučili smo se veliko novega. Za večerjo so nas presenetili na žaru pečeni čevapčiči, hrenovke, zelo okusni pa so bili do takrat že pečeni naši pereci. Zvečer smo se družili ob kvizu, pri katerem smo glasno navijali, se tudi zabavali in se hkrati veliko novega naučili o Sloveniji in športu. Zmagali so dečki. Tudi ta dan je minil hitro. Utrujeni smo brez posebnih opozoril mentorjev zaspali.

Erik, 6. b, Gregor in Mitja, 6. a

TRETJI DAN

Vstajanje in priprava prtljage! Tako se je začel še zadnji dan tabora. Po zajtrku nam je mentor, g. Darko, dal navodila za delo – pripravo referatov. Predstaviti smo morali svoje znanje o tehnikah ustvarjalnosti, ki smo ga pridobili v teh dneh. Delali smo s programom Power Point. Ob 12.00 smo imeli kosilo, in sicer juho, enolončnico in palačinke, ki sta jih spekli kar mentorici sami. Hrana je bila »turbo« fantastična! Potem smo svoje referate predstavili in počakali, da so nam jih mentorji tudi ocenili. Vsi smo dobili odlične ocene, kar potrjuje, da smo si pridobili kar nekaj novih znanj. Pred odhodom na vlak smo se odpravili v etnološko hišo v Krplivniku. Bilo je zelo zanimivo in hkrati tudi poučno, saj smo spoznali veliko novih reči, ki so jih uporabljali v preteklosti. Od tu nas je župan občine Hodoš, g. Bunderla, odpeljal na železniško postajo. Vožnja domov je minila zelo hitro, v veselem vzdušju, saj smo si izmenjali vtise o minulih dneh. Vlak nas je varno pripeljal v Mursko Soboto, kjer so nas že čakali naši starši. Čeprav smo bili veseli ponovnega snidenja z našimi družinami, nam bo tabor na Hodošu še dolgo ostal v spominu, saj nas je združil v veliko in ustvarjalno družino zvedavih in ustvarjalnih šestošolcev. Hvala tudi mentorjem za vse!

Nina, Tjaša in Zala, 6. c

MOJ TELEFON

Ta zgodba bo govorila o tem, kako sem izgubila moj drugi telefon. Ta telefon sem zelo oboževala in seveda sem ga vzela s sabo na morje. Na morje nisem šla z mamo in očkom, ampak z svojim bratrancem, teto in stricem.

Ker se je to vse zgodilo že pred dvema letoma, se tega dogodka spomnim bolj medlo. Nekje konec junija smo se odpravili v Mandre na morje. Prišli smo tja, se razpakirali in šli počivat. Jaz nisem ravno počivala, ker sem igrala igrice na svojem najljubšem telefonu.

Večino dni na morju je bilo takšnih, le da smo se hodili še kopat. Ko je že minil en takšen teden, sta se teta in stric odločila, da se odpravimo v bližnje mesto Novalja. Veliko smo hodili po trgovinah in se zelo zabavali. Ampak, ko smo prišli na blagajno, v eni trgovini, je meni in bratrancu postalo dolgočasno. Bila je dolga vrsta in potrebno je bilo dolgo čakati. Odločila sva se, da greva na pijačo v najbližji lokal oziroma restavracijo. Tam sva se večino časa pogovarjala. V pogovoru sem si naenkrat zaželela poklicati mamo. Iz žepa sem vzela telefon in to tudi naredila. Ravno, ko sem končala klic, sta prišla teta in stric ter povedala, da sta še kupila blazino za na morje. Bila sem razburjena in telefon odložila na stol v restavraciji ter samo odšla.

V miru smo prišli nazaj v apartma. Hotela sem igrati igrice na telefonu, a telefona nikjer ni bilo. Bila sem zelo žalostna in planila sem v jok. Iskala sem ga kot zmešana. Objokana sem o tem obvestila mamo.

Naslednji dan smo šli v tisto restavracijo in tam vprašali, če so mogoče našli kak telefon. A ga baje niso. Morala sem pač preživeti še en teden na morju.

Ko pa smo prišli nazaj v Mursko Soboto, me je doma čakalo presenečenje. Mama in očka sta mi kupila telefon na dotik. Ta trenutek sem se počutila zelo dobro. Od tedaj vedno pogledam na svoj stol v restavraciji.

Enja Zobarič, 6. a

ŽIVLJENJE V TISOČERIH OBLIKAH

Vsi skupaj lepo pozdravljeni. Jaz sem voda. Menim, da bi ljudje morali končno izvedeti, kako težko je življenje vode. Jaz namreč živim v veliko oblikah. Mislite si, kako je biti vsak dan, vsako uro, vsako minuto, sekundo na tisočih različnih mestih? To je res zanimivo, a hkrati tudi izredno težko. Zato sem se kot voda odločila, da opišem svoje celo življenje in moje občutke o tem.

Nastala sem ob istem času kot naša Zemlja. Ko je nastala Zemlja, sem se razvila tudi jaz. Tega se bolj slabo spominjam, ker se je to zgodilo pred milijardami let. Jaz pa imam že tako ali tako dovolj drugih skrbi. Vem samo, da je bilo krasno. Najprej kar se spomnim je, da sem bila čista. Čutila sem vsak gib vsake male alge ali ribe, vseh najmanjših bitij, ki so prebivali v meni. To je res krasen občutek. Ampak zdaj, to doživljam 24 ur na dan, že milijarde let, tako da ni več nič posebnega. A za prvič je bilo res enkratno!

Zdaj lahko preidem na nekatere bolj bistvene stvari. O mojem nastanku bi se še dalo veliko povedati, a to ni tako pomembno. Raje se bom poglobila v druge stvari.

Zasedam 70 % zemljine površine. Lahko sem različnih oblik, velikosti, vonjev in obnašanja. Lahko sem sladka, slana, pitna, ne pitna, umazana, čista, tiha, ... Tega je še polno. Ampak vem, da ima vsaka stvar veliko dobrih lastnosti. Na primer, v jezeru počivam. To je super! Jezero je mirno, a me jezi, da je pozimi zelo mrzlo in jezero zamrzne. V morju sem divja. Velikokrat je plima in takrat res uživam, če sem dobre volje. Lahko pa je tudi oseka, kar pa je spet bolj mirno. Verjetno se to vse skupaj zdi malo čudno, ker sem vedno na vseh krajih naenkrat. S tem sem mislila povedati, moje občutke v določenih položajih. Lahko sem tudi slap. Tam kot razburkana tečem navzdol in se zabavam. To mi je kot nekakšne vrste tobogan za otroke. Če pa sem v reki, pa sem sladka, in tečem preko kamnov, dolin in skal ter se na koncu iztečem v morje. A ni to enkratno življenje? In ko pritečem v morje, sem spet v obliki plime ali oseke.

Nisem pa sama kriva, da so vsemogoči naravni pojavi v zvezi z mano. Ni mi všeč, da so poplave, ki ljudem uničijo domove. A nisem jaz kriva. Poplava je naravni pojav, ki nastane zaradi prehitrega taljenja snega ali zelo močnih padavin. To se pač dogaja. Grozen pojav v zvezi z mano je tudi cunami. Cunami je skupina velikih valov, ki lahko poplavijo tudi več kvadratnih kilometrov površine. To je nekaj strašnega v zvezi z mano. Lahko pa sem tudi v obliki padavine. Lahko sem dež. Dež je padavina v tekoči obliki. Nastane v oblaku, kjer se kopiči in nato pade na Zemljino površino. Takrat v bistvu v obliki kapljic padam iz neba in nato izhlapim. Ampak nikoli ne vem, kdaj bo dež, ali kdaj bom izhlapela, ali kdaj bo cunami. Pač je tako in tega ni mogoče spremeniti. Ko dežuje, je pa tudi enkratno. Kapljam kaplja za kapljo in točno čutim vsako kapljo posebej. Enaka kot dež pa je še toča, ki ni tekoča, ampak zmrznjena. Zrna toče so lahko zelo nevarna. Možnost je, da poškoduje raznorazne objekte in rastline. V toči pa ne uživam. Je trda in zmrznjena in ko pade na tla me zelo boli, pa še mrzlo mi je.

Seveda pa ni vse tako hudo, kot se sliši. Imam tudi veliko več dobrih lastnosti kot pa slabih. Zelo sem pomembna za človeštvo. Človek lahko brez mene zdrži največ deset dni. Če se bo to onesnaževanje nadaljevalo, bom na koncu umrla. Zdaj pa se vprašajte, kaj boste počeli brez mene? Tudi človeštvo bo izumrlo. Zato vso človeštvo prosim, da naj tega ne delajo. Tako ali tako me primanjkuje. Mene to grozno boli, ko nekdo vrže platenko vame. Ali pa celo večje odpadke. To je na primer tako, kot če bi nekdo v človekov dom prinesel goro smeti in jih dal v stanovanje in jih tam kopičil, nikomur pa se ne bi dalo tega pospraviti, sam človek pa tega ne bi mogel pospraviti.

Ljudje pa še v drugih stvareh niste dobri z mano. Ko si perete zobe, me včasih pustite odprto in si mislite: »Ah, enkrat ni nič takega, če sem pozabil.« Ampak mislite si, da bi si vsak človek tako mislil. No,

seveda je nekaj takega, če me pustite odprto. Ker potem se to ponavlja in ponavlja in ker so časi suše, me bo na koncu zmanjkalo. Ne razumem, zakaj je tako težko prijeti za pipo in jo zapreti. Velik problem pa je tudi tuširanje. To kovanje v kopeli ... No s tem me tudi dosti porabite. Saj ne pravim, da tega ne bi smeli delati, a prosim, da manj pogosto. Bistvo je, da me uporabljate preko tisočkrat na dan. Zato bo malce težko, če me boste izgubili, a ne?

Za vsakdanja opravila, ki jih uporabljate v zvezi z mano, uporabljate pipo. S pipo pa je povezana tudi kanalizacija in cevi. Ko potujem po ceveh, je grozno. Vse smrdi in čutim, da nisem vedno pitna. Hkrati se pa rada vozim po čistih in novejših ceveh. Je zabavno, ker so cevi najrazličnejših oblik. Po ceveh zelo drvim in uživam, ko s takšno hitrostjo potujem po ceveh, na koncu pritečem iz pipe in vi me uporabite za vsakdanje življenje.

Čeprav se vsak trenutek bojim, da bom samo na enkrat boleče umrla, pa sem srečna, da imam vsaj svoj praznik »Svetovni dan vode«. Ker ne vem točnega datuma, kdaj sem nastala, mi je to tako, kot ljudem rojstni dan. Odvija pa se 22. marca. Ta dan je posvečen predvsem meni. A veliko ljudi sploh ne ve zanj. A zame je najbolj pomemben dan.

Se pravi, prišla sem do zaključka mojega kratkega opisa. O tem bi se dalo še res ogromno pisati in pisati, a je stvari enostavno preveč. Tako kot umre vsak človek, bom na koncu tudi jaz. Vendar je žalostna resnica to, da potem našega planeta več ne bo. Boljše pazite na mene in bolj me cenite, da se to ne bo zgodilo tako kmalu! S tem se tudi poslavljam in odhajam spet v moje »Življenje v tisočeri oblikah«.

Enja Zobarič, 6. a

PRISPEVEK O DELU Z GOOGLE SKETCHUP!!

V 6. b razredu smo pri pouku angleščine učenci imeli govorne nastope. Učitelj Simon nam je dal nalogo za govorni nastop z naslovom »MY ROOM and MY TOWN«. Vsak od nas si je izbral svojo pomoč pri delu, tj. ali plakat ali Google SketchUp ali pa PowerPoint predstavitev.

Kar nekaj učencev nas je izbralo Google SketchUp, Andreja in Miha sta pa svojo sobo predstavila s pomočjo makete.

Pri delanju z Google SketchUp moraš biti pazljiv in prav tako ga moraš nekaj časa že uporabljati. Pri SketchUp si nekatere stvari, npr. drevesa, nebotačnike idr. povlečeš iz spletne knjižnice 3D Warehouse. Dobivali smo zelo lepe ocene, saj smo imeli lepo pripravljene govorne nastope. Meni je bilo zelo všeč delo na Google SketchUp in se že veselim naslednjega dela z njim.

Model mojega mesta, narejenega v Google SketchUp.

Ina Rojko, 6. b

ŠOLA

Naša šola je velika, lepa je kot slika.
 Vsak teden znova zaživi, ob nedeljah pa sladko spi.
 V njej se učimo, pišemo rimo,
 Z geografijo v veselje radi odletimo, z zgodovino pa se v preteklost potopimo.
 Za matematiko se pridno učimo, prestrašeni smo, testov se bojimo. Pri gospodinjstvu radi kuhamo, pri
 naravoslovju pa rože duhamo.
 Na počitnice komaj čakamo, kopališče poželjivo gledamo. Komaj dočakamo ta poletni čas, ki junija
 prišel bo po nas.

Nika Erjavec, 6. b

NAŠA ŠOLA

V naši šoli se učenci malo učijo,
 raje se po njej podijo.
 Učiteljem nagajajo
 in ves dan razgrajajo.

Ničesar se ne bojimo.
 Le strah in trepet –
 spraševanje in test,
 tega se boji vsak študent.

Dekleta se v odmorih na WC-ju zadržijo,
 fantje na ves glas kričijo.
 Več se med poukom dogaja,
 ko učitelj učence graja.

Kaj naj naredimo,
 ko cvek dobimo?
 Iz tega naredim referat,
 a moje pisave nihče ne ve brat.

Najrajši imamo petke,
 ko se šola zapre,
 in ko se vikend konča,
 se šola znova odpre.

Na počitnice komaj čakamo,
 med počitnicami na morje odhajamo,
 ob koncu se šole zgrozimo,
 med šolo pa se počitnic spet veselimo.

Maja Klepec, 6. B

ŠOLSKE OBVEZNOSTI

Naša šola je kakor slika,
 ki ta v daljavo se spotika.
 Učilnice so polne,
 kakor zvezde glavne.

Pri tehniki pridno izdelke naredimo,
 in se pri gospodinjstvu pridno učimo.
 Likovna je ta slika prava,
 slovenska pisava pa čisto sama.

Pri matematiki se skoraj zadušimo,
 pri zgodovini pa kot cveki sedimo.
 Geografija nas zabava,
 športna vzgoja pa razigrava.

Za teste se učimo,
 in učitelje za lažje teste rotimo.
 V našo šolo radi pridemo,
 še rajši pa domov odidemo.

Ina Rojko, 6. b

MOJA RODNA DOMOVINA

Domovino moraš spoštovati. Rodna domovina je naša in bo tudi ostala naša. Slovenija je moja rodna domovina in ponosna sem nanj kot vsak Slovenec in vsi tisti, ki smo se tukaj rodili.

Moja domovina Slovenija je razdeljena na več pokrajin. Jaz živim z družino v pokrajini ob Muri, ki se imenuje Prekmurje. Imamo hišo, prijazne sosede in obiskujem super šolo. Kaj si lepšega še želim? Imamo lepo ravnino, kar pa ne velja za Goričko. Moja pokrajina je zelo razgibana, ker imamo hribe, reke, potoke in vinograde.

Prekmurje je značilno po svojem govoru, oziroma narečju. Jezik, ki ga tukaj govorimo, je drugačen od knjižnega jezika. Vsebuje nekaj madžarskih in avstrijskih besed. Ko dobimo obisk iz Ljubljane, se težko razumemo, ker govorimo vsak v svojem narečju. Je pa zelo zanimivo, ko se pogovarjamo in šalimo. V šoli pa se učimo knjižno slovenščino.

Naši predniki so v Prekmurju gradili hiše, ki jih redko vidite. So zelo stare, nekatere so iz gline. Ja, če mi ne verjamete, si jih pridite ogledat. Vse več takih hiš pa propada, nekaj pa jih je lepo obnovljenih. Take hiše imajo svojo zgodovino. Lepo se je pogovarjati s starejšimi ljudmi o tem, kako so nekoč živeli.

Ohranili pa so se različni običaji. Ob pustu se našemimo in hodimo po vasi ter pojemo pesmi v prekmurščini. Našemimo se ter hodimo po vasi in pojemo pesmi v prekmurščini. Pri hiši dobimo krofe, sladkarije ali denar. Za Prekmurje pa je značilen »pozvačin«. To je našemljen mož, ki hodi vabit svate na poroko. Tam zabava goste in skrbi za veselo vzdušje.

Za mojo pokrajino je značilna bogata in raznolika hrana. Znani smo po prekmurski gibanici, bograču in raznih zavitkih. V vinogradih pridelamo domače vino, ki zori v lesenih sodih. Že večkrat sem bila na trgatvi, kjer je veselo, čeprav je treba poprijeti za delo.

Zelo rada pa bi spoznala še ostale pokrajine v Sloveniji. Vsepovsod imajo svoje značilnosti in običaje, ki pa meni niso znani. Zelo rada bi hodila v gore, se kopala v morju, obiskovala podzemne jame, smučala in jedla dobro domačo hrano.

Slovenija mi je zelo všeč, zato ker ni velika in jo je lepo spoznavati. Tukaj živijo dobri ljudje odprtega srca in so zelo gostoljubni, ko jih obišeš. Vesela sem, da sem se tukaj rodila in upam, da bom spoznala vso bogastvo in značilnosti Slovenije. Domovina je samo ena, zato jo imam rada takšno, kakršna je.

Dona Vinkovič, 6. c

VTISI IZ 6. RAZREDA

Šesti razred sem sprejel kot nekakšno novo izkušnjo. Vsako uro smo zamenjali učilnico. Zelo sem bil vesel, ko sem spoznal svojo novo razredničarko, spoznal sem tudi več drugih učiteljev.

Taj Bratušek, 6. c

Ne bom pozabila dneva, ko smo čistili okolico naše šole in nas je razredničarka pohvalila, da smo se res izkazali. Želim si lep učni uspeh vem pa to, da so se moje želje iz začetka šolskega leta izpolnile, strahovi pa razblinili. Za mano je res bogato šolsko leto, ki mi bo ostalo v prijetnem spominu.

Lara Števančec, 6. c

Moje prvo vprašanje, ko sem prestopila prag 6. razreda, je bilo, kakšni bodo novi učitelji. Razredničarka nas je lepo sprejela in se dobro razume z nami. To šolsko leto mi bo ostalo v spominu zaradi mnogih dogodkov, ki so nam popestrili dneve v šoli. Dogodke, ki se ga bom vedno spominjala, je bil odhod na Hodoš z nadarjenimi učenci. Pred odhodom me je bilo strah, da bom imela domotožje. Razredničarka me je opogumila in sem odšla. Bilo je super!

Dona Vinkovič, 6. c

To šolsko leto se mi je zdelo najlepše doslej. Na vseslovenskem literarnem natečaju pod naslovom Zgodila se je nesreča sem prejela tretjo nagrado za literarni spis v Mojstrani. Žal se podelitve nisem mogla udeležiti, saj sem si dva dneva prej poškodovala nogo. Presenečena sem bila, ko sta v učilnico vstopili ga. ravnateljica in učiteljica slovenščine ter mi izročili nagrado, ki je prispela po pošti. Presenečenje pa tako!

Nina Krpič, 6. c

Ne morem verjeti, da se šolsko leto bliža koncu. V tem šolskem letu sem doživela tudi nekaj neprijetnih dogodkov, a so že pozabljeni. Pri urah slovenščine se imamo vedno lepo, saj smo nenehno obdani s pozitivno energijo.

Anja Malačič, 6. c

Čeprav sem smučarka od malih nog, sem se v zimski šoli v naravi veliko naučila. Zadovoljna sem, da sem na novo osvojila številne smučarske veščine in da mi je uspelo skočiti s skakalnice na smučišču. Naš smučarski učitelj je bil prijazen, zelo dobrosrčni pa so bili tudi ostali učitelji.

Enja Zobarič, 6. a

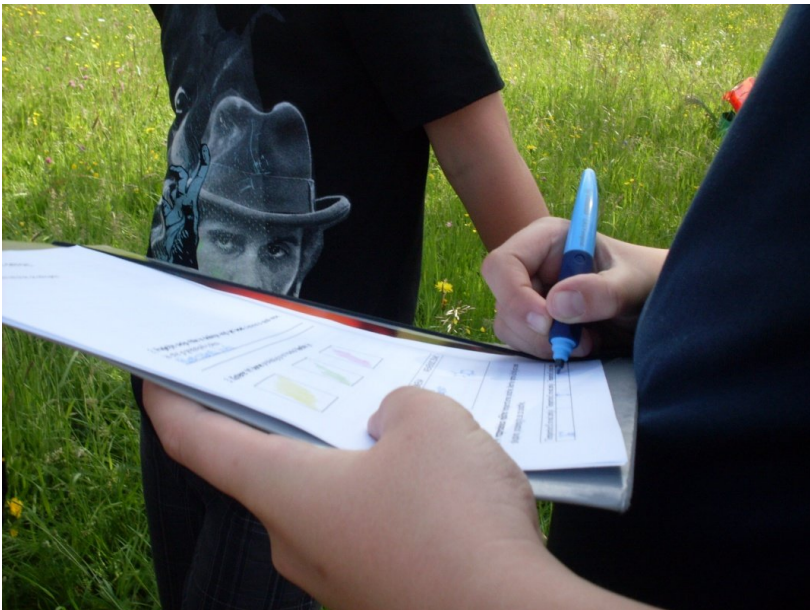
Bilo je zanimivo, saj smo se vozili po zahtevnih progah in na sidrih. V sobah smo gledali televizijo in se zabavali. Obroki so bili zelo dobri in raznovrstni. Vsak večer smo imeli pouk. Težko sem pričakoval konec zimske šole v naravi.

Marko Irgolič, 6. b

NARAVOSLOVNI DAN – TRAVNIK

V četrtek, 10. 5. 2012, smo imeli učenci 6. razredov naravoslovni dan. Odpravili smo se na travnik ob kanalu. Razdelili smo se v skupine in dobili določene naloge. Opazovali smo rastline in jih tudi nabirali. Spoznali smo veliko rastlin in tudi živali. Ob 11.00 uri smo se vrnil v učilnico, kjer smo izdelovali plakate po navodilih. Dobili smo tudi učni list. Rastlino, ki smo jo našli na travniku, smo opisali. Na plakatu smo predstavili štiri različne skupine rastlin: praprotnice, semenke, mahove in alge. Naravoslovni dan se je končal v prijetnem vzdušju, saj smo se naučili veliko o rastlinah in travniku.

Ina in Nika, 6. b

DIM ZUPAN NA NAŠI ŠOLI

V sklopu srečanj OKO BESEDE 2011 se je v petek, 23. 09. 2011, na naši šoli mudil pisatelj Dim Zupan. Povedal nam je, da se je leta rodil 1946. Po končani osnovni šoli in gimnaziji se je vpisal na Pravno fakulteto v Ljubljani in jo tudi uspešno končal. Po poklicu je pravnik, od leta 1992 pa deluje kot samostojni kulturni delavec.

Prvo knjigo je napisal v obdobju, ko je bral svojim otrokom. Naslov knjige je Trije dnevi Drekca Pekca in Pukca Smukca. Taka imena je dal junakoma zato, ker je takrat njegovo hčerko to najbolj zanimalo.

Leta 1992 je izdal knjigo Trnovska mafija, ki je leta 1998 dočakala nadaljevanje. Za roman Leteči maček in povesti Drekca Pekca in Pukca Smukca je dobil Levstikovo nagrado leta 1996.

Preizkusil se je tudi v dramatik. Leta 1993 je izšla predstava Storžek in Jurček.

ZANIMIVOSTI:

- Ko je bil otrok, ni maral špinače. Imenoval jo je žabji mrest.
- Njegovemu bratu je ime Marcel.
- Ko je bil majhen, ni maral svojega imena.
- Njegovi hčerki sta stari 21 in 27 let.
- Živi v Ljubljani.

VPRAŠANJA UČENCEV:

Pišete knjige ročno?

Ja, ko imam čas, drugače pa pišem na pisalni stroj ali na računalnik.

Trenutno pišete kakšno knjigo?

Ja, jo pišem, ampak nimam veliko časa, vsak dan se nekaj najde.

Imate vnuka, vnukinjo?

Ne, še nimam.

Koliko časa porabite, da napišete knjigo?

Odvisno. Če je knjiga dolga 50 strani, porabim, če vsak dan napišem eno stran, 50 delovnih dni.

Ob zaključku druženja, smo učenci spoznali, da pisatelja spoznamo, če beremo njegove knjige. Dan smo si obogatili z mislijo, da pisateljstvo ne pomeni le delo, pač pa tudi sprostitve s peresom v roki.

Jana Šabjan, 7. a

INTERVJU: MATEJ ŠABJAN, UNIV. DIPL. INŽ. AGR.

To osebo sem izbrala, ker ima zanimiv poklic, poln pomembnih odločitev in ker je zanimiv tudi on sam. Je zelo trmast, odkrit in samozavesten.

Jana: Kako bi se opisal s tremi besedami?

Matej: Opisal bi se prav tako, kot me je moja hčerka v zgornjem besedilu.

Jana: Kateri je tvoj poklic in zakaj si se odločil za ta poklic?

Matej: Ukvarjam se z urejanjem okolice in pridelavo rastlin. Za ta poklic sem se odločil, ker imam raje delo v naravi, na odprtem prostoru, kot pa v pisarni.

Jana: Si bil vzoren učenec?

Matej: Ja, takoj ko sem prišel domov, sem naredil za šolo in sem potem bil prost.

Jana: Kakšne hobije imaš?

Matej: Ko najdem čas, se grem smučat ali pa igram tenis.

Jana: Preidiva k tvoji službi. Kje se je tvoja poslovna pot začela?

Matej: Začel sem na Vrtnariji v Murski Soboti.

Jana: Je za uspešno vodenje podjetja potrebno veliko odrekovanja in potrpljenja, zlasti ob družini?

Matej: Zahvala gre moji družini, ker brez njenega razumevanja ne bi mogel uspešno voditi podjetja.

Jana: Povej nam malo o svoji družini, te podpira v tem poslu?

Matej: Me podpirajo, ampak ni vse vedno tako lepo. Na primer moji ženi ni všeč, da nimam točne ure za prihajanje domov. Vsak dan želim dobro narediti in dokončati to, kar sem si zjutraj zadal, za to pa je včasih potrebno več časa.

Jana: Kaj te pri tvoji službi veseli?

Matej: Delo v naravi in z ljudmi.

Jana: Kaj je tvoj največji dosežek do zdaj?

Matej: Moja družina in zidanje nove hiše.

Jana: Česa se pa najbolj veseliš?

Matej: Da bi bili zdravi in bi se razumeli ter da bi se čim prej preselili v novo hišo.

Jana: Hvala, ker si si vzel čas in mi odgovoril na vprašanja.

Jana Šabjan, 7. a

CŠOD RAKOV ŠKOCJAN

Učenci sedmih razredov smo odšli v šolo v naravi v CŠOD Rakov Škocjan. Tu pa si lahko pogledate intervju z upravnikom doma Igorjem.

Kako ste se odločili za ta poklic?

Ker sem po poklicu športnik in sem rad v naravi.

Kdo vas je navdušil, bil vaš vzornik?

V bistvu nihče.

Kako dolgo že opravljate to delo?

20 let.

Ali poleg tega opravljate še kakšno dela ali poklic?

Sem alpinistični in kajakaški inštruktor

Kaj najraje opravljate?

Alpinizem.

Kaj vas pri delu najbolj veseli?

Mir, svež zrak, gibanje.

Imate vsak svojo funkcijo ali vsi delate vse?

Jaz delam vse.

V katerem letnem času vam je delo najljubše?

Pomlad, ker vse cveti in je dolg dan.

Zbrala pa sem tudi mnenja sošolcev:

Bilo je lepo zabavno in poučno. Učitelji iz doma so nas veliko naučili, naši učitelji pa so bili odlični spremljevalci.

Karolina Vöröš, 7. b

Ta teden je bilo zelo zabavno, saj smo se veliko naučili. Sedaj pa se z zelo težkim srcem poslavljam.

Sara Sporn, 7. b

Bilo je zelo lepo, hrana je bila odlična in prav tako učitelji. Zelo smo se zabavali.

Žan Bratkovič, 7. b

Bilo nam je lepo, ob večerih smo se zabavali in igrali nogomet, predvsem dečki.

Žiga Meolic, 7. b

Bilo je zelo lepo. Sobe bi sicer lahko bile lepše vendar so bile v redu. Doživeli smo zelo lepe trenutke. Videli smo netopirja in močerada (kar dvakrat).

Teja Cvijanovič, 7. a

Zelo mi je bilo všeč ker smo videli in doživeli zelo veliko (kolesarjenje, lokostrelstvo, plezanje, ogled jam. Šli na sprehod, gradili bivake, ...) En dan smo videli netopirja in velik prepad. Povedali so nam, kako se imenujejo rastline in tako dalje. Bilo je zelo lepo in zabavno. Tudi vi si oglejte Rakov Škocjan, ker je prečudovit in poučen.

Ines Kuronja, 7. a

Šola v naravi se mi je zdela zelo zanimiva, saj smo dosti izvedeli o gozdu in drugih naravnih znamenitostih. Sedaj sem spoznala kako je to sploh biti v naravi, saj v mestu nimam take možnosti.

Megi Tinev, 7. a

Mislím, da ta pozitivna mnenja govorijo v imenu vseh.
Na kratko: UŽIVALI SMO!

Tisa Kučan Lah, 7. b

KAR SE JANEZEK NAUČI, TO JANEZ ZNA

Odraščanje, ... Vsi ljudje gremo skozi to fazo. Začne se že takoj pri rojstvu. Sprva prijoka na svet novorojenček, a raste in raste ... Kaj kmalu postane dojenček, zatem malček in potem leta hitijo in hitijo. Starši se sploh ne zavedajo in se dvakrat obrnejo pa njihov malček že hodi. Ko se zavejo tega, gre otročiček že v šolo. Potem pa naprej in naprej, dokler tudi sam ne postane starš. Pri tem, kakšen starš bo, pa je ključnega pomena ravno to – kako je odraščal, kakšno otroštvo je imel, v katere šole je hodil, kako pridno se je učil in najbolj pomembno, kakšen vzgled so mu skozi vsa leta dajali starši. So ga starši spodbujali k učenju? Pa ne samo tistemu učenju iz knjig, seveda ne! Tudi zabavnemu učenju: kako se spečejo palačinke, kako se popravi televizija, katerega meseca je treba začeti sejati na vrtu ipd. Verjemite, kar se ljudje naučimo kot otroci, ne pozabimo v celem življenju!

Kot sem že omenila, vse se začne pri rojstvu. Od trenutka, ko nek človek pride na svet se uči. Uči se različne stvari. Sprva, ko je še dojenček, se uči tako, da si skuša zapomniti vse domače in prepoznati njihov glas. Kasneje, ko postane malo večji, se uči govoriti, nato sedeti, se plaziti, hoditi, jesti sam, ...

Seveda pa se vse spremeni, ko otrok pride v šolo. Tam se začne učiti še tudi marsikaj drugega, ne le popolnoma vsakdanje stvari kot je vožnja s kolesom. Začne se zares! Od vsakega posameznika pa je odvisno, če bo šolanje končal uspešno, ali pa bo v šolo hodil, ker je to pač nujno in mu bo za ocene prav vseeno. Pri tem seveda ne smemo pozabiti na starše, ki imajo (tako bi vsaj praviloma moralo biti), odločilno vlogo pri tem, kako se bo posameznik razvil. Na žalost pa je v današnjem svetu velikokrat ravno obratno in so starši jezni, zakaj imajo njihovi otroci slabe ocene. Vendar problem ni v otrocih. Problem je v njih samih – starših namreč. Kako si sploh predstavljajo, da se bodo njihovi otroci uspešno šolali, če jim sploh niso privzgojili teh učnih in delovnih navad? Tako res ne gre!

Kljub vsemu pa je osnovno šolanje še vedno obvezno in neizogibno. Kajti, le kakšen bi bil svet brez šol, knjig in učiteljev, ki (po mnenju nekaterih) le kričijo in sploh ne povejo nič pametnega? Svet bi bil obupen! To trdim jaz in verjamem, da še veliko, veliko drugih ljudi po svetu. Zato bi se morali otroci in dijaki učiti in učiti, da bi dosegali lepe rezultate na vseh področjih in da bi v življenju nekoč uspeli.

Zatorej vsem učencem: učite se, ker znanja vam ne more vzeti nihče, še največji sovražnik ne, pa naj si prizadeva, kakor hoče! Pa naj vas nikar ne skrbi, da bi kaj pomembnega pozabili. Saj, kakor pravi star pregovor: »Kar se Janezek nauči, to Janez zna!«

Naja Belec, 8. A

KAR SE JANEZEK NAUČI, TO JANEZEK ZNA

Od vzgoje v ranem otroštvu je odvisno, kakšen bo otrok, ko bo odrasel. V tem času razvijanja prevzemajo starši veliko odgovornost, kako se bo njihov otrok znašel, ko bo odrasel. Naučiti ga morajo, kako se naj vede, mu dati samozavest do neke mere, mu zagotoviti občutek varnosti, sprejetosti v družbo in še kaj. Ko je otrok majhen potrebuje nekoga, ki mu je dober vzgled in se z njim ukvarja ter ga uvaja v življenje. Neprimerna vzgoja otrok lahko privede do tega, da imajo odrasli ljudje le materialne in sebične cilje ter nimajo sočustvovanja do sočloveka.

Pravilna vzgoja v mladostništvu je pomembna, saj se le tako lahko izoblikujemo v odrasle osebnosti in zaživimo po svoje. Osnov, ki se jih kot otroci naučimo doma in v šoli, pa si zapomnimo skozi vso življenje. Dober primer tega je moja babica, ki se je kot majhna punčka se je naučila voziti kolo, a ker so se z družino preselili v planino, kolesa več ni mogla voziti. Ko je bila babica nekega poletja na obisku pri nas, sem jo skušala prepričati, da bi ponovno poskusila voziti kolo. Kolesa ni vozila kar veliko let, zato se na začetku nikakor ni dala prepričati, da bi poskusila. A ker sem vztrajala, se je vseeno vdala in poskusila. Najprej smo vsi mislili, da bo potrebovala veliko pomoči, če bo želela kolo voziti spet tako kakor nekdanj. Vendar smo bili nad rezultatom vsi zelo presenečeni, še najbolj pa seveda babica, ki si nikakor ni mislila, da bo znala voziti kolo. Babica je namreč kolo vozila kakor da vmes sploh ne bi preteklo toliko časa. Bila je zelo vesela, ko je videla, da še vedno obvlada nekaj, kar ni počela že vrsto let. Tako ta primer zelo nazorno potrjuje rek: "Kar se Janezek nauči, to Janezek zna."

Velikokrat sem tudi slišala od odraslih, da jim je žal, da se v mladosti česa niso naučili, saj pravijo, da se je takrat nekaj lažje naučiti kakor v starejših letih. Da se na primer niso naučili tujih jezikov, igranja na kakšen inštrument in podobnih stvari. Mladi preveč časa porabimo na računalniku, pred televizijo in podobnimi stvarmi, čeprav bi lahko ta čas porabili pametneje, pa čeprav le z druženjem s prijatelji, družino in ne z učenjem za šolo. Tudi z druženjem z odraslimi včasih izvemo marsikaj novega in se tudi tako naučimo nekaj, kar bomo kdaj rabili v življenju. Mladi se tako mogoče sploh marsikdaj ne zavedamo, da je zelo koristno, če se zanimamo za veliko stvari in se poskušamo naučiti kaj novega. Da imamo neke sanje, ki jih vsaj delno želimo uresničiti in se za to trudimo biti uspešni ter predvsem, da ne obupamo.

Rebeka Dokl, 9. A

KAR SE JANEZEK NAUČI, TO JANEZ ZNA

Jaka je bil 10-letni fant in velik oboževalec avtomobilov. Imel je veliko avtomobilčkov in spremljal je vsako dirko. Njegova velika želja je bila, da bi delal v boksu na dirki pri kaki znani avtomobilski ekipi. Zato je po osnovni šoli šel v tehniško šolo, da bi se naučil o avtomobilih. Po srednji šoli pa je dobil službo pri nekem mehaniku. Pošiljal je prošnje znanim firmam za delo, a niso ga sprejeli. Po petih letih pošiljanja prošenj je še vedno delal pri mehaniku. Toda nekega dne ko se je peljal v službo, se mu je življenje spremenilo. Na cesti je bil parkiran nov BMW, zgledalo je, da je pokvarjen. Jaka je ustavil in pomagal vozniku. Ker je vedel, kako ga popraviti, ga je zlahka popravil. Po popravilu se mu je voznik predstavil kot lastnik neke svetovno znane avtomobilske firme. Za zahvalo mu je ponudil službo, ki jo je Jaka takoj sprejel. Sedaj dela v boksu na dirki, kot si je vedno želel.

Matej Meško, 9. b

PREPLETIMO STAROST Z MLADOSTJO!

Ko med mladimi ljudmi nastopi beseda starejši, se večino vsem zdi odvrtna. Mladim se zdijo starejše generacije dolgočasne in nezanimive. Če pa vprašamo starejše ljudi, kako se jim zdijo mladi, velikokrat

odgovorijo, da so nedelavni in nevzgojeni. Ampak ni vedno tako. Mladi so se začeli družiti s starejšimi in obratno. Mladi se lahko veliko naučimo od starejših in starejši tudi od mladih. Starejše generacije so že veliko doživele v svojem življenju, kar mlajše šele čaka. Tehnika, s katero ima večina starejših težave, se pa ne neha razvijati in tako bi lahko mladi, ki jim tehnične stvari bolj ležijo, lahko pomagali mladim. Po svetu že obstajajo različna medgeneracijska druženja, v katerih si delijo razne izkušnje. Celotno življenje se učimo novih stvari in pri tem nam prav te izkušnje pridejo prav. Če pomislimo, da se pri zgodovini učimo o drugi svetovni vojni, o holokavstu in drugih dogodkih, ki so jih morda starejši bili deležni, bi nam to lahko zelo pomagalo pri učenju. Lahko bi nam pripovedovali o svojih izkušnjah in nam iz njihovega vidika pripovedovali dogajanja. Seveda nam ne bi pripovedovali samo o zgodovini, ampak morda tudi o geografiji, slovenščini, politiki oz. o tem na kar se razumejo. Mladost in starost bi morala hoditi z roko v roki in prepletati svoje znanje. Tako bi nam vsakodnevno življenje postalo lažje, spoznali in pridobili bi pa tudi več prijateljev.

Anna Novak, 9. A

POSLUŠAJ SRCE

Prihajam iz Aten. Doma sem bil najstarejši sin, poleg mene pa so bili še trije bratje in dve sestri. Ko sem se rodil, je bila prav posebna noč. Sijala je polna luna in bilo je veliko zvezd in že takrat so vedeli, da bom nekaj posebnega, da so mi bogovi z Olimpa naklonjeni.

Kot majhen deček sem se rad igral pri templjih, čeprav so me starši vedno opozarjali na previdnost. Kot majhen sem verjel v bogove, a nisem imel posebej velike vere v to, da bi kdaj katerega videl. Nekega dne pa se mi je pripetilo tole. Ko sem se igral z ovčjim mehkom, mi je ta padel v tempelj. Z vsem spoštovanjem sem si drznil stopiti v tempelj, ko so se pred mano pojavile velike postave. Najprej nisem vedel kdo so, ko pa so spregovorili in se obrnili proti meni sem videl vso njihovo veličino. V trenutku sem se zavedel, da stojim pred bogovi. Bilo jih je šest Atena, Zeus, Pozejdon, Harmes, Hefajst in Ares. Mislim sem, da so jezni zaradi mojega drznega vstopa v tempelj. Začel sem se opravičevati in prositi usmiljenja. Prvi je spregovoril Zeus. Prosil me je za pomoč. Bil sem zelo začuden, mislim sem, da so bogovi vsemogočni in ne rabijo pomoči. Pripovedovali so mi stvari, ki sem jih slišal že velikokrat od odraslih, a jim nisem verjel. Takrat pa so mi povedali, da rabijo nekoga, ki bi ljudem vrnil zaupanje v bogove in jim pokazal, da so še vredni čaščenja. Dali so mi vedeti, da sem poseben otrok, da me v življenju čakajo velike in pomembne stvari, vendar pod enim pogojem. V težkih odločitvah me mora voditi srce.

Vse to sem seveda sprejel in začel ljudem govoriti, kako zelo pomembni so bogovi. A ker sem bil otrok mi to večino časa niso verjeli. Rabil sem prepričljivejšo znamenje. Poleg tega pa sem si želel sodelovati na prvih olimpijskih igrah in doseči dobre rezultate. Kot otrok sem se ukvarjal z različnimi stvarmi, rad sem tekkel, metal kopje in še veliko drugih reči. Vsi so me poznali in vedeli za moje sposobnosti, zato so bili soglasni, ko so se odločali, koga naj pošljejo na prve olimpijske igre.

Bil sem torej med najboljšimi iz vse Grčije. Prvi dan smo posvetili bogovom. Na posebnih oltarjih smo jim darovali posebne daritve. Tudi jaz sem daroval lepo rejeno tele in videl sem, da je moja daritev sprejeta, saj se je dim kadil do Olimpa. To mi je dalo vedeti, da so mi bogovi naklonjeni. Tekmoval sem v več kategorijah pri teku, metu kopja in dirkah z vozovi. Najprej sem tekmoval v teku. Začel sem zelo dobro, sredi poti pa sem oslabel, komaj sem še lovil sapo. Dva tekmovalca sta me prehitela, za njima pa še skoraj vsi ostali, tako da sem padel skoraj na zadnje mesto. Prosil sem bogove, da mi dajo moč. Usmilila se me je Atena. Bil sem kot prerojen in čutil sem moč. Stekel sem kot Zevsov blisk in naenkrat prehitel vse. Tako sem zmagal. Šel se se spočit, še prej pa darovat bogovom še posebej Ateni. Prosil pa sem jih tudi za naklonjenost, moč in iznajdljivost za naslednjo tekmo – dirko z vozovi.

Čutil sem, da so moji konji zaščiteni z veličastnostjo Pozejdona in da bodo tako hitri, kot bi jim Hermes dal krila. Tako se je tudi zgodilo. Začel sem najboljši, ves čas vodil in na koncu tudi zmagal. Mnogi so mi čestitali. Veselil sem se, vendar nisem pozabil, kdo mi je tudi do te zmage pomagal in zato sem se

bogovom pred spanjem zahvalil. Tretja kategorija, v kateri sem tekmoval, je bila metanje kopja. Prinesel sem svoje kopje, s katerim sem vadil doma. Bilo je nekaj posebnega in ob njem sem čutil, da mi ga je skoval sam Hefajst in da mi bo Ares vodil roko, da bo poletelo še dlje. Tudi ta dan so mi bili bogovi naklonjeni in spet sem zmagal.

Zmagoslavno sem se vrnil v Atene. Pričakale so me velike množice, ki so glasno vzklikale. Počutil sem se, kot bi bil eden izmed bogov z Olimpa. Nisem pozabil tudi nanje. Za vsakega posebej sem okrasil svetišče in jim daroval daritve v zahvalo.

Čez nekaj let pa se je začela huda vojna med Antenami in Šparto. Ker sem bil plemenit državljani sem čutil dolžnost do države in šel v vojno. S pomočjo bogov sem se dobro boril in zato napredoval do vrhovnega poveljnika. V očeh Atencev sem postal junak, vendar pa vsakodnevni pogledi na ranjene, mrtve in žalujoče ljudi mi ni dalo miru. V srcu nisem čutil sreče ne zadovoljstva, kljub mnogim zmagam. Zato sem se odločil, da se vrnem v Atene. Želel sem doseči mir. V začetku Atencem to ni bilo po volji, saj sem bil zelo uspešen vojskovodja. Obrnil sem se k bogovom v templju, naj mi dajo moč, da prepričam ljudi o tem, da je boljše da živimo v miru. Ustvaril sem si družino, ki mi je poleg bogov še dajala veliko oporo. Neko noč sem sanjal, da sem spet otrok, ki je prvič srečal bogove. Zaslišal sem glas, ki mi je rekel: »Naj te vodi tvoje srce.« Ko sem drugo jutro vstal sem vedel kaj storiti. Šel sem na trg, začel sem govoriti iz srca o tem, kaj vse sem doživljal na bojišču. V začetku je bilo le nekaj ljudi, iz minute v minuto se je množica poslušalcev večala. Drugi dan sem storil enako, prav tako mi je prisluhnila množica, ker sem jim govoril iz srca. Čez nekaj časa so spoznali, da imam prav. S trdim delom mi je uspelo uvesti demokracijo in mir med državama. Imel sem dva sina in ju vzgajal v veri in najpomembnejšimi človeški dobrinami mir, družina, vera, ... Vodi sem Atene v času njihovega razcveta. In še danes se me spominjajo po modrih odločitvah, ki jih je narekovalo srce.

Jan Števančec, 9. B

MOJA PRVA PESEM

Prva pesem je kot ljubezen,
ljubezen je čudovita stvar,
ki nikomur ni mar.
Ljubezen je res prava pesem.

Prvo pesem radi skrivamo,
med spomini jo prelivamo.
Ko jo izdamo,
nam je vse predano.

Prvo pesem je težko skrivati,
še bolj pa pisati.
Preprosto, napišeš pesem,
dobiš pa prvo ljubezen.

Tilen Horvat, 8. b

GE LAJKAN PUNO STVARI

Ge lajkan puno stvari,
za kere se mi zdi,
ka so brezveze,
al nema veze,
či je zanimljivo,
al čista mijmo.

Mislin si,
ali se mi pa samo zdi,
ka lidje lajkajo stvari,
kere so stare več dni pa noči,
kak njen je lejko tou všeč,
če niti v moudi neje več.

Aljaž Vučkich, 8. c

GES LAJKAN FSE

Ges lajkan,
fse ka lejko lajkan,
čiglij mi fsi prouti gučijo,
za vūja me luvijo,
ges se ne pistin,
pa njin prouti gučin.

Ot gojne do večejra,
mi mati zavejra,
te pa oča prijde dumou,
pa je fse tak kak je bilou.

Oča z menof držij,
mati pa prouti gučij,
fsi smo se sposvadile,
dobre spomijne zapravile.

Pri našoj kuči veselja več nega,
vse skūper nas že bega,
zaj pa če de trbelo ali nej,
ges mo še dale lajko od glave do petej.

Tilen Horvat, 8. b

ŠTO KRADNE BILICE?

Naši devetošolci (Filip Čontala, Veronika Bukvič, Tina Špilak, Sandi Šalomon, Jan Števančec in Denis Žižek) so v sodelovanju z MIKK produkcijo pod tehničnim mentorstvom Mateja Kolomanka posneli kratek film z naslovom »Što kradne bilice?«, ki je bil prvič javno

predstavljen javnosti v petek na G-FEST-u na Gradu na Goričkem. Prisotni gledalci so izbrali ravno naš film za najboljšega in tako smo prejeli 1. nagrado po izboru publike za G-FEST film Junior 2012.

Sodelovati smo pričeli februarja 2012. Po uvodnem sestanku je sledilo nekaj srečanj, kjer so učenci spoznali osnovni jezik filmske produkcije. Za vajo so izdelali nekaj scenarijev za kratke skeče, se v njih poskusili kot igralci in se učili upravljanja s kamero. Aprila 2012 so začeli delati na ideji zgodbe in po njej pripravili scenarij. Temu je sledilo snemanje filma, ki se je končalo na sredini maja 2012. Večina filma je bila posneta na ekološki kmetiji Vratarič v Polani, snemalec je bil Sandi Šalomon, ostali učenci so se odlično izkazali v vlogah igralcev. Montažo videa je naredil Denis Žižek.

Simon Hauko, mentor

»ČLOVEK IN NARAVA. SODELUJEVA?«

Na razpisan fotografski natečaj »Človek in narava. Sodelujeva?: Naj fotografija Goriškega in Porabja« v okviru G-rajskega festivala (G-FEST) se je prijavila učenka 8. razreda Zoja Tot. Na natečaj se je prijavila s tremi avtorskimi fotografijami: »Preteklost – sedanost! – prihodnost!«, »V naravi škodljivcev ni«, »Brez sodelovanja ne gre!«

Izmed vsemi prijavljenimi fotografijami osnovnošolske kategorije so izbrali 20 fotografij in jih razstavili na Gradu na Goričkem s pričetkom festivala. Med izbranimi so bile tudi vse tri Zojine fotografije. Fotografije bodo razstavljene do konca razstave (30. 10. 2012), nato bodo krasile stene grajskih spalnic in ostalih prostorov.

Simon Hauko, mentor

Brez sodelovanja ne gre! (Zoja Tot)

Preteklost – sedanjost! – prihodnost! (Zoja Tot)

V naravi škodljivcev ni. (Zoja Tot)

MLADA RAST
Glasilo učencev OŠ I MURSKA SOBOTA
Šolsko leto 2011/2012

Pri izdelavi glasila so sodelovali učenci in učitelji
OŠ I MURSKA SOBOTA.